

LIBERTATEA

Anul III - N.º 19-20

Apare sub îngrijirea unui comitet

Ianuarie - Februarie 1953

C A I N

Când pentru prima oară a tunat împotriva omului glasul lui Dumnezeu a fost ca să întrebe: "Ce ai făcut, Caine, cu fratele tău?"

De atunci alți Caini și-au ucis frații pentru un cuvânt sau altul. Din pizmă pentru o jertfă nepermisă, din sete de putere și din teamă pentru un tron amenințat, ca Irod, din sete de arginți, prin trădare, ca Iuda. Numărul Iroților și al celor din seminția lui Iuda s'au înmulțit până în zilele noastre, până la Stalin și până la cei care nu-și mai pun ștreangul de gât în grădina Sângelui ci își plătesc păcatul aruncându-se dela un etaj înalt al unui sgârșenori.

În toate timpurile și peste tot au apărut monștri pe care umanitatea i-a privit ca atare. Pentru asta s'au creat pușcăriile și casele de nebuni.

Când doamna Marthy (cu tânăra-i progenitură) a cerut separația de "epuratul" ei soț, am înțeles că—potrivit unei progresiste interpretări a codului civil—este vorba de "nepotrivire de caracter"... comunist.

Când însă pușturul Thomas Frejka scrie Tribunalului din Praga spunând: "Doresc pedeapsa cu moartea pentru tatăl meu" gândul ni se încrâncenă în fața grozăviei. Între clienții pușcăriilor și ai balamucului au fost și paricizi. S'a vădit însă că ticăloșia a fost comisă sub imperiul unei clipe de demență, printr'un act violent ce scapă controlului. Juvenilul Thomas Frejka o face însă deliberat, la masa de scris, justificând a priori bestialitatea sa. "Acuma văd că acest om nu poate fi numit o ființă omenească pentru că nu are nici cea mai mică demnitate umană și a fost cel mai mare dușman al meu." Și, la sfârșit cere ca scrisoarea să fie arătată tatălui, iar lui, fiului, "să i se permită să-l vadă pentru a i-o spune însuși, în față."

Publicitatea făcută de presa comunistă nu este o revoltă—ca a noastră—ci un îndemn.

Ne întrebăm, nu este oare cazul să se reînființeze un nou Tribunal pentru crime împotriva umanității? Il socotim și indispensabil și urgent.

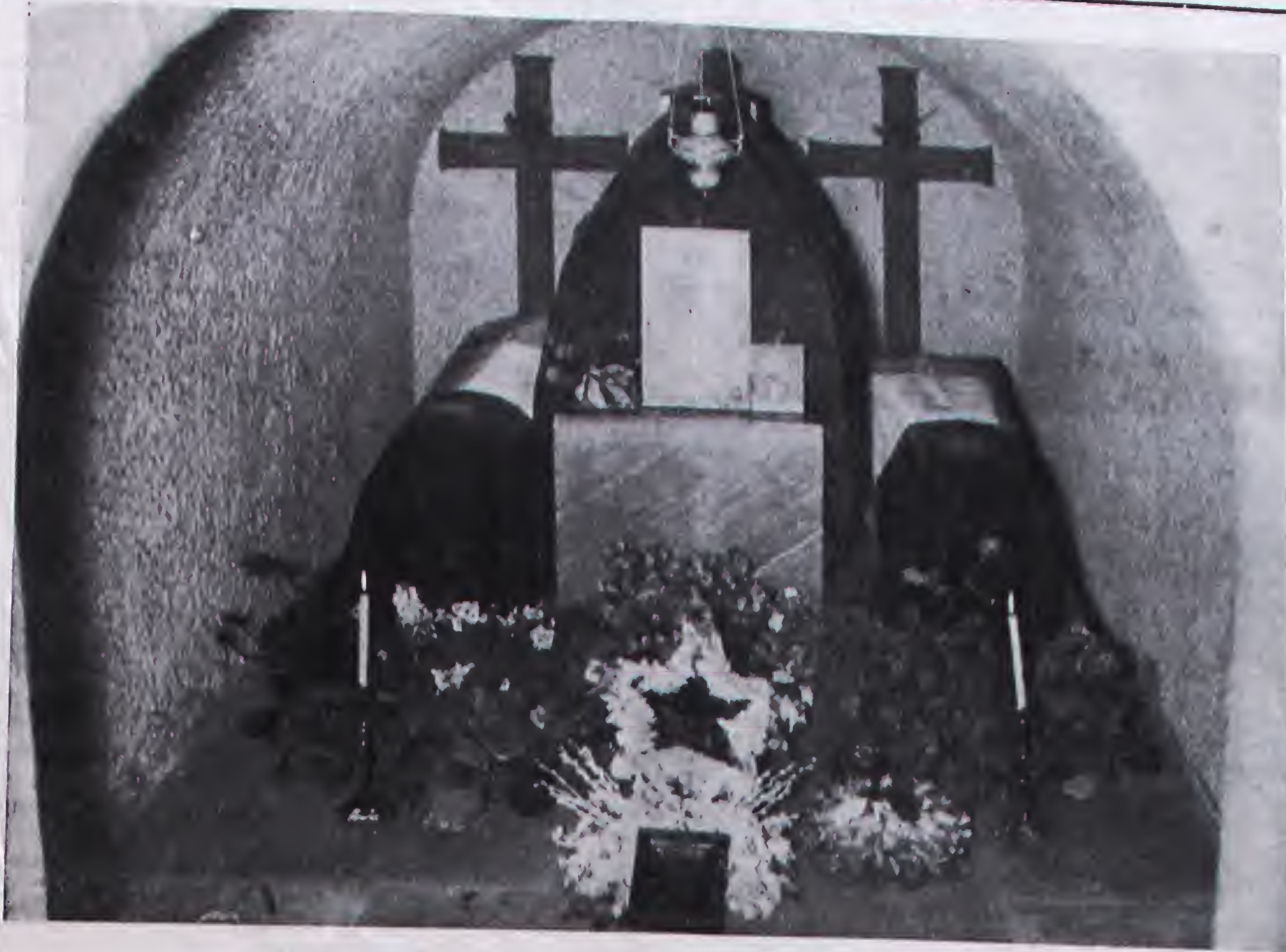
Procesul medicilor dela Kremlin o vădește cu prisosință. Comentariile făcute de presa engleză, destul de timorată, evidențiază lămurit că se face școală și un nou crez dinuciderea fratelui.

Cai n, reapărut de undeva din țara Nod, nu mai fuge din "Fața Domnului" ci îl înfruntă cu cerbicia cu care Stalin sau Malenkov înțeleg să-și înfrunte nu numai dușmanii ci întreaga omenire în concepția ei de viață. Medicii au fost aleși unelte perverse a unei blestemate sete de putere luciferică. Fii ai lui Lamah ei și-au făcut datoria ordonată iar acum când devin inutili sau primejdiosi, printr'un fariseic proces, sunt trimiși în fața plutonului de execuție.

Trebue oare să așteptăm "mângâierea" unui nou Noe prin care să fim mântuiți de moștenirea seminției lui Cain? Oamenii nu mai găsesc în sufletul lor resorturi pentru a pune capăt nebuliei?

În clipa în care zăgazurile amenință să se rupă și sălbătecia să se reverse într'un uriaș val de distrugere a tot ce a clădit civilizația creștină, se găsesc cuvinte făcătoare prin care să se împiedece realizarea spiritului de Cruciadă trebuit propriei noastre apărări. Se socotește mai utilă apărarea unei poziții depășite decât a viitorului nostru.

Realizării armatei europene, care să facă față puhoiului bolșevic, i se opun considerații de ordin... constituțional. Armata europeană nu este constituțională, se afirmă de unele guverne sau de către opoziție. Ne vine greu să înțelegem, dar suntem constrânși să deducem că ele, guverne și opoziție, preferă sinuciderea constituțională.

Mormântul dela Casa-Verde.

Caci asa a vrut si Dumnezeu: germenul unei innoiri sa nu poata creste decât din moarte, din suferinta.

Ion I. Mota.

Crișu Axente

Moartea nemiloasă ni l'a răpit în dimineața zilei de Sâmbătă 21 Februarie 1953, după o lungă și grea suferință ce-a suportat-o cu eroism până în ultima clipă. Legionarii au pierdut un camarad bun, un luptător neînfocat și un gânditor subtil; Emigrația noastră un patriot distins și un vrednic apărător al Neamului; Stăinii câți l'au cunoscut s'au despărțit de un suflet curat și o minte luminată. Numele lui trăiește mai departe. El însuși pășeste în rând cu noi. Rugați-vă pentru Crișu!

LIBERTATEA

SELECȚIUNEA ÎN DEMOCRATIE

Unul din capetele de acuzație cele mai grele ce s'au ridicat împotriva democrației—și pe bună dreptate—este că sistemul de guvernare electiv nu e compatibil cu elita, nu constituie un mijloc de a promova la conducerea țării oamenii de răspundere ai unei națiuni. Din urne poate ieși orice, în afară de caracter. Când se întâmplă contrariul și regula aceasta e infirmată, numai norocul decide.

Cum se explică această nepotrivire între electoral și elită? Mai întâi, să ne punem de acord asupra ideii de elită. Ea îmbrățișează pe toți acei indivizi care cunosc legile de viață ale unui neam și luptă ca ele să fie respectate în cadrul statului. "Căci—spune Codreanu—sunt norme, legi naturale de viață și norme, legi naturale de moarte. Legile vieții și legile morții. O națiune merge la viață sau la moarte, dupăcum respectă pe unele sau pe altele din aceste legi".

Mulțimea, care alege pe guvernanți, nu cunoaște aceste legi. "Mulțimea nu înțelege nici alte legi mai mărunte", necum să i se ceară un efort de interiorizare atât de dificil. Mulțimea nu e străină de aceste legi, ea le trăiește într-o formă nedeslușită, dar nu o ajută puterile lăuntrice să și le însușească în toată plenitudinea. Iată, așa dar, că mulțimea nu-i competentă să se ocupe de selecțiune. Asupra cui să-și concentreze voturile, când îi lipsesc mijloacele sufleteste ca să descopere pe cei mai vrednici să-i fie conducători?

Să presupunem totuși că mulțimea ar avea o idee, destul de apropiată, de aceea înseamnă legile de viață ale unui neam. Asta nu e de ajuns. Ar mai trebui ca indivizii ce o compun să fie înzestrați cu un remarcabil simț psihologic: care dintre candidați, după preocupările și comportamentul lor, corespund ideii ce și-o face fiecare despre elită? Un alt impediment în calea selecțiunii prin elecțiune.

Atunci ce este de făcut? Să renunțăm la selecțiune? Să lăsăm formarea elitei la voia întâmplării? În acest caz, lăsăm în voia soar-

tei și istoria unui neam. Rezultatul desinteresului ce l-am arătat zilei de mâine va fi că, în locul legilor vieții, vor intra în funcțiune legile morții și în câteva generații fața neamului va fi devastată. Când un popor nu se mai interesează de elită înseamnă că s'au început pregătirile de înmormântare.

Să ne dispensăm de democrație? Nici această soluție nu-i recomandabilă. Un neam se realizează cu splijinul tuturor forțelor lui. O elită, contemporană unei mase inerte, e cași cum s'ar agita într'un vid istoric. De altă parte, niciunul dintre membri unei colectivități naționale, nici cel din urmă pălmaș, nu e scutit de răspundere față de istorie și față de Dumnezeu. Legile vieții și legile morții vibrează în tot corpul unei națiuni și atunci e firesc ca toți inși ce o compun să pretindă a participa la plămădirea destinului național.

Cum atât forma de guvernământ democratică cât și elita sunt indispensabile unei vieți sănătoase de stat, trebuie găsită formula în care cele două principii să coexiste, fără a-și pierde, unul sau altul, nimic din ceea ce le este propriu. Pornind dela regula democrației, care implică constituirea mai multor grupări politice, nu se oferă altă soluție decât de a dubla funcțiunea partidului, încredințându-i, odată cu sarcina de a-și recruta o masă electorală și misiunea de a fi făuritor de elită. În interiorul său, partidul s'ar conduce precumpănitor după legea selecțiunii, făcând să ajungă la locurile de conducere cele mai distinse elemente ce le posedă. În raporturile cu mulțimea, cu celelalte grupări politice și în stat, partidul s'ar supune cu rigurositate verdictului popular și regulilor vieții parlamentare. Prin vot, partidul nu îndeplinește decât un mandat global al națiunii. Prin organizația sa internă, consfințește la locurile de conducere pe cei mai bavi cetățeni, tocmai pentru a duce la bun sfârșit mandatul

(urmare în pag. 3)

"SPIRITUL DE JERTFA ESTE ESENTIALUL"

Moța și Marin ne-au dat pilda cutremurătoare a morții eroice pentru idealul vieții creștine, plecând dela această lozincă, care stă la temelia Mișcării legionare.

Idealul însă nu se poate înfripa, nici împlini, dacă din adâncurile noastre nu străbate suflul de credință dreaptă, așa cum o cere Mântuitorul: "Dacă rămâneți în cuvântul meu, atunci discipoli ai mei în adevăr sunteți, și veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face liberi."

Fără împlinirea cuvântului nu poate să fie adevăr; și numai puterea acestuia ne eliberează de păcatul scăderilor omenești. Pentru aceasta trebuie să facem jertfă, oricât de puțină, dar jertfă; să ne deprindem cu ea și cu ideea ei. În fiecare zi și ani de-a rândul să ne obișnuim cu gândul că avem o datorie mai înaltă decât obligația de-a ne îngriji puținătatea pământească.

Moța dintru început și Marin după el s'au ostentat să cerceteze cu multă râvnă binele și frumosul, care rezultă din sacrificiu, din dăruirea pentru ideal, din respectul pentru ce este esențial și nobil în imperiul conștiinței celor chemați și aleși.

Până a sosit momentul când s'a petrecut închinarea pentru jertfa cea de pe urmă au îndurat multe umilințe, au încercat toate demersurile și nenumărate au fost desamăgirile, cari le-au amărât sufletul; cu toate acestea echilibrul moral și resorturile lor profunde s'au întărit și-au crescut din suferința și experiența cea de toate zilele.

Lumea de fantasmă ce se agită în jurul nostru ne împiedecă de atâtea ori să vedem cu claritate drumul vieții. Atunci este nevoie să dăm lupta pentru a străpunge stratul de visări, pentru a face anatomia stărilor de confuzie, pentru a ne examina capacitatea și valoarea interioară, ca să nu pierdem contactul cu evoluția de ansamblu.

Moța a isbutit să descopere realitățile, cele concrete și crude, cele indispensabile vieții; astfel el a întrezărit greutatea biruinței legionare. Așa s'a făcut, c'a stabilit adevărul și după ani de zile l'a sfințit cu sângele său propriu luându-l alături cu el în eternitate și pe fratele său, Marin.

Ieșirea din haos și așezarea păcii se face cu anevoie, cu multă durere și mare pierdere. Ei, prin moartea lor, le-au realizat acolo unde pălpăiau presimțiri, unde se arătau semne, ca pentru vremea de astăzi, în instinctul suveran al mulțimilor străbătute de "mistica națională" definită de Căpitan în altă împrejurare.

Pe acea vreme, Tara întreagă se luminase, pentru că iarăși umbrele infernului s'o întunece și peste trupul și sufletul ei să se întindă marea tragedie de acum, pe care n'a meritat-o nicio dată.

Dar adevărul rămâne enunțat și cuvântul s'a împlinit cu fapta, pentru că adevărul, cuvântul și fapta împreună să ridice în vătăcei și să-i pregătiască în credință "pe marele drum dureros al jefei pentru binele altora, pentru binele neamului, pentru slujirea lui Dumnezeu", la capătul căruia să se înalțe măreața instituția libertății omului și-a gândurilor lui.

Vasile IASINSCHI.

RECAPITULARE

Publicăm aceste rânduri, sosele cu întârziere pentru numărul din Noembrie,

"Un om nou!" —Anunță și cere dărz un tânăr de douăzeci de ani, fiind cel dintâi alarmat de paraziții tulburători de liniște și armonie în atmosfera vieții sociale românești, de după primul război mondial.

"Un om nou!" —strigă cel ales, prinzând cu antenele sufletului său semnul divin, întinzându-l ca singura putină de mântuire, pe care Atotputernicul o mai acordă omenirii.

Înțelegând actualitatea acestei vreri dumnezeiești, se ridică, se răscoală, se împotrivesc și înfrățit cu bătrânul și credinciosul Nistru încearcă a pune trupul lui de Făt-Frumos stavilă împotriva crivășului bolșevic nimicitor.

Corneliu Z. Codreanu—vede această primejdie cu 22 de ani mai degrabă și se opune cu toată ființa lui de Predestinat agresivului dela nord-est. Adevărat este trântit la pământ, dar el se ridică de fiecare dată cu puteri înzecite, se luptă, respinge, clădește, educă, conduce.

Căți conduce? Puțini!

Gândurile lui sublime emană cu o anumită frecvență sufletească și ele nu pot fi recepționate decât de suflete corespunzătoare. Și aceste la început sunt numai câteva. Dar el știe că sufletele se pot modela, curăți și reedifica. Pe acest teren educativ munca lui fără odihnă dă rezultate.

Și iată, că cel singur mai are unii, apoi sunt cinci și după ei o cohortă; la sfârșit o Legiune pe cuprinsul Tării.

Dar ce poate face o pioțitură de nectar într-un pahar de otrăvă? Și miile de grădini încă nu ajung să înlocuiască un nesfârșit deșert de mărăcini.

Răul este mai tare; Căpitanul cade; Legiunea este înălțuită, jăgărită, pribegă.

L-au omorât pe el sau au săpat groapa Tării și a civilizației creștine?...

Puhoiul bolșevic a trecut Nistrul și rânjește acum depe malul Elbei; dar în Carpați și mai departe în interiorul Căpitanului n'a capitulat oriunde l-a prins vremea. Se pregătește și așteaptă pe-o nouă poziție strategică ceasul de mâine.

Acest înțeles continuă să trăiască după voia lui Dumnezeu și în duhal Căpitanului, care se ridică tot mai mult ca un uriaș, pe culmi nebănuite. Primeniți-vă sufletul! Mântuiți-vă!

Legionarii au numai un singur dușman: pe Antichrist.

Dumitru Neaga.

REPRODUCER DUPA
"CHICAGO DAILY TRIBUNE"

UN VIOLONIST ROMAN NE FACE SA ADMIRAM
O TEHNICA CLARA SI TONALITATI ARMONIOASE

Eugen Stoia are tonalități care răd pe rând sunt luminoase sau frumos umbrite. El este în stare să cuprindă orice intensitate de volum: de la "pianissimo-uri" care par adevărate șoapte, la "fortissimo-uri" care nu ating niciodată stridența.

Acest tânăr violonist, român din naștere, care acum participă intens la viața artistică din St. Louis și Kansas City, a dovedit, în cursul recitalului ce a avut loc marți seară la Kimball hall, că extraordinara gingașie a tonurilor exprimate de el e departe de a fi singura lui înzestrare.

Fetel lui de-a se exprima dădea impresia elocinței unei cuvântări inteligente și lipsită de enfață. Tehnica lui era curată și rafinată.

Sonata în A major de Händel cu care Stoia a început concertul a dat o indicație asupra însușirilor cu care este înzestrat.

Execuția nobililor melodii a fost plină de acea necesară demnitate. Sunetul vioarei sale era bogat, dar nu intră în atenția o simplitate nelocuită în această muzică.

Prilejurile pentru un stil mai flexibil, ce le oferă sonata lui Franck au fost minunat exploatate. Aici maestrul a folosit vestitele lui "pianissimo-uri" aproape supranaturale și "fortissimo" pline de pasiune.

Dna. Dorothy Dring Smuts a acompaniat la pian cu discreție și competență.

S'A PRIMIT LA REDACTIE

América.—A. XLVII, N. 91-102, A. XLVIII, N. 1, 3. Antologie aromânească. O. Papanace (Biblioteca română Freiburg).

Arhiva.—Noembrie, 1952.

Băre.—A. VI, N. 148-150.

Brücke zum Westen.—A. I, N. 3.

Bucunul.—N. 6-7.

Buletin de informații (Australia).—N. 2.

Buletin de informații (Germania).

Cahiers roumains.—A. II, N. 10.

Calendarul Bisericii ortodoxe din Paris, pe 1953.

Căminul.—A. II, N. 5.

Colecția Neamul Românesc (D. Păru). Neamul românesc, România.

Credința.—12.

Cronica Românească.—A. III, N. 11, A. IV, N. 1.

Culegere de basme.—A. fost odată (Biblioteca rom. Freiburg).

Curierul (Brazilia).—N. 39.

Cuvântul Studentimii.—N. 2-3.

Dacia.—A. VII, N. 10.

Doine V. Alexandri (Biblioteca română Freiburg).

Drina.—A. III, N. 1-2.

Ecil.—A. I, N. 1.

Făclia.—A. V, N. 77.

Îndreptar.—A. II, N. 12, A. III, N. 1 (împreună cu broșura: Centenarul lui N. Bălcescu de N. I. Hescu).

Însemnări.—N. 13.

Luminătorul.—A. XXVII, N. 10-12.

Martiri Legionari. O. Papanace.

Moftul român.—N. 5, 6.

La Nation roumaine.—A. VI, N. 102-106.

Notiziario.—A. I, N. 1-3.

Patru.—A. IV, N. 11-12, A. V, N. 1.

Poezia rezistenței românești Ion Stegaru și Onofrei Pucăriașul.

Opere alese. I. L. Caragiale (Biblioteca română Freiburg).

România.—A. V, N. 1.

El sistema económico en las misiones jesuíticas, The Stoard.

Unirea (Bern).—A. II, Noembrie-Decembrie, 1952.

Unirea (Cleveland).—N. 10-12.

Vatra.—N. 25, Ianuarie, 1953.

Vers.—A. II, N. 4.

Vestitori.—A. II, N. 5.

CRONICA EXTERNA

MESAGIUL PRESEDINTELUI

Revocarea acordurilor secrete de către Președintele Statelor Unite în mesajul adresat Congresului, înseamnă nu numai renașterea nădejdei pentru neamurile cătropite de soviete, ci și deschiderea unei epoci noi în istoria modernă.

În mod sumar, publicul știe că este vorba de anumite angajamente față de Rusia, luate la Teheran, Yalta și Potsdam de către aliații occidentali. Aceste angajamente, prin natura și conținutul lor, erau în contradicție flagrantă cu marile principii proclamate de politica oficială a acelor state.

Este desigur greu de stabilit astăzi data exactă a diferitelor acorduri secrete. Existența lor reiese însă dintr-o serie de atitudini și hotărâri pe care contracțiații au fost obligați să le ia, în conformitate cu cele înțelese.

Este, de pildă, greu de stabilit vechimea exactă a acordului secret prin care aliații au cedat influențe sovietice jumătatea orientală a Europei. El a fost probabil rezultatul unor târguiești îndelungate în care Anglia a încercat să salveze măcar Grecia, atunci când naivitatea stranie a politicii rooseveltene și presiunea fără scrupule a Kremlinului făceau imposibilă orice măsură de garanție pentru perioada de după război.

Din memoriile lui Cordell Hull (citare și de Markham în cartea sa "Rumania under the Soviet joke", ediția engleză) reiese că patru zile numai după sosirea D-lui Visoianu la Cairo, adică la 30 Mai 1944, Lordul Halifax cerea secretarului de Stat American, în numele guvernului Englez, acordul pentru ca România să fie lăsată definitiv în zona de influență rusească.

Cordell Hull a refuzat. Ziua următoare, Churchill însăși trimite lui Roosevelt o telegramă conținând aceeași cerere urgentă. În ziua de 8 Iunie, altă telegramă la care Guvernul american nu răspunde. La 11 Iunie a patra intervenție urgentă a lui Churchill. De data aceasta Cordell Hull este absent și telegrama ajunge direct la Roosevelt care dă imediat acordul cerut.

Hull află deabia la 26 Iunie, fiind la Cairo și în mod cu totul incidental, de hotărârea președintelui. Iată un exemplu de cum funcționează un acord secret; de data aceasta atât de secret încât s'a făcut nu numai fără știrea șefului departamentului răspunzător, dar chiar împotriva opiniei lui categorice.

În general, punctele care au dat naștere la acorduri secrete au fost:

1.—Numărul de voturi în ONU. La Yalta Rusia cerea 16 voturi (unul pentru fiecare republică sovietică). America stătea pe principiul votului unic pentru fiecare mare putere (folosind logica rusească, USA ar fi putut cere 48 de voturi). Problema s'a desbătut într-o ședință secretă la care au luat parte: Roosevelt, Stalin, interpretul rus și Alger Hiss (actualmente condamnat pentru spionaj în favoarea Rusiei). Rezultatul conferinței: Rusia obtinea trei voturi și Statele Unite unul!

2.—Acordul privitor la Răsăritul Îndepărtat. Tot la Yalta, Stalin a făgăduit să intre în război împotriva Japoniei, dar cu următoarele condiții: existența Republicii Populare Mongole este confirmată (împotriva intereselor aliatei China); Rusia recuperează partea de sud a peninsulei Sakhalin și arhipelagul Kurilelor (importanță strategică extremă într-un viitor război cu Statele Unite); baza navală de la Port Arthur (câte amintiri istorice nu trezește acest nume) este închiriată Rusiei pe un timp îndelungat; Portul comercial Dairen este internaționalizat în avantajul Sovietelor; calea ferată din China de răsărit și Sud-Manchurienele sunt administrate de o companie sino-sovietică.

3.—Dreptul pentru Soviete de a duce în Rusia cea mai mare parte a industriei Germane.

4.—Dreptul de veto la ONU (prin care Rusia a paralizat toată viața politică internațională după război).

5.—Predarea refugiaților de sub teroarea sovietică, poliției NKVD.

5.—O acțiune comună pentru intimidarea Spaniei și impunerea unui guvern "popular" în aceas-

tă țară (adică Kremlinul să reușească după război și fără prea multe cheltuieli, ceace nu reușise în 1936).

Desigur au mai fost și alte puncte despre care vom afla în curând. Abia peste câțiva timp vom realiza toată însemnătatea și toate consecințele declarațiilor prezidențiale. Ele au oprit mișcarea accelerată cu care lumea occidentală se grăbea spre prăpastie.

Observăm cu această ocazie o discreție stranie în presa occidentală, cu privire tocmai la pasiunile referitor la acordurile secrete. O presă iubitoare de libertate, strălucită împotriva tiraniei sub orice formă, ar fi trebuit să ajungă la un paroxism de entuziasm la citirea cuvintelor izbăvitoare. Dușmana de totdeauna a popoarelor libere, diplomația secretă cu rusinoasă cumpărare și vindere de neamuri ce o implică, fusese demascată ca niciodată până acum. Reacția a fost dimpotrivă, mai mult decât modestă, câteodată chiar negativă.

Un mare ziarist francez, de pildă, a susținut că Eisenhower n'a denunțat acordurile de la Yalta decât fiindcă Rusia nu a vrut să semneze tratatul de pace cu Japonia. Popoarele mici ar fi putut crede că, cuvintele președintelui au izvorit dintr-unul din acele mari și generoase gesturi de care știm că America este capabilă. Marele ziarist se străduiește să le scoată această izbăvitoare credință.

Care este cauza acestor rezerve, acestei dubioase discreții cu care se comentează revocarea acordurilor secrete în cea mai mare parte a presei apăsene? Nimic mai mult decât bine cunoscutul complex a lui Damocles. Multe personalități occidentale își închipuie că dacă președintele Statelor Unite ar tuși prea tare, acest șgomot ar putea deslănțui avalanșa diviziilor sovietice peste capetele lor. Și atunci prudența îi îndeamnă să nu miște, să nu supere și să nu îngrijoreze pe dictatorul de la Moscova. Discreție, prudență, tact, diplomație! Revocarea acordurilor secrete? Incet, incet, să nu se tulbure apele.

Congresul american însă nu a arătat aceeași subtilitate politică: când președintele Eisenhower a rostit cuvintele relative la acordurile secrete, Congresul întreg le primi cu nesfârșite ovacțiuni.

În ceea ce privește deneutralizarea Formozei: șoapte alarmate și orchestrate în toate redacțiile și oficiile politice. Dl Eden, la Londra, s'a grăbit să exprime guvernului american îngrijorarea guvernului britanic în ceea ce privește consecințele acestei hotărâri.

Toate aceste reacții isvorec din eroarea constantă, veche de treizeci și cinci de ani, a majorității oamenilor politici europeni. Ei cred, sau se fac a crede, că agresivitatea Rusiei Sovietice este un reflex față de activitatea celorlalte puteri, sau față de ceea ce cred rușii că este intenția acestor puteri. Nu s'a înțeles încă, în multe locuri, că agresivitatea Rusiei Sovietice este esența însăși a politicii lor. Străduința demonică de a ajunge la stăpânirea lumii nu este provocată la ei de teama diviziilor europene pictate pe hărțile Nato-ului și nici de undele electromagnetice ale posturilor de radio. Sovietele se luptă pentru stăpânirea lumii fiindcă de la început acesta a fost rostul revoluției mondiale comuniste a căror avantgardă masivă o formează.

Revocarea acordurilor secrete, deneutralizarea Formozei, înarmarea trupelor lui Chiang Kai Cek, trimiterea de material în Indochina, nu-i vor "provoca" pe Sovietici. Cei-i provoacă este slăbiciunea, șovăirea, lașitatea și desbinarea lumii libere. Din recunoașterea acestui adevăr esențial a izvorât hotărârea americană de a întreprinde o politică nouă și hotărâtă. Prima manifestare a acestei politici a fost mesajul prezidențial.

Acuma să vedem reacția adversarului. Sunt indicii că amatorii de senzațional vor fi, pentru moment și cel puțin din partea Rusiei, dezamăgiți.

ILIE VLAD

O REINTALNIRE CU
ION SAN-GIORGIU

La Universitatea din Toronto, Profesorul Barclay Fairley șeful departamentului de germană, îmi scoate într-o zi dintr-un raft, un volum de I. S. San-Giorgiu. Din "Lirica lui Goethe", o antologie românească (Ed. Adevărul, S. A., București). Se uită lung la mine. "Îl cunoști?" Dau din cap afirmativ. Iau cartea și o joc în mâni ca pe ceva drag. Un salut al profesorului de dincolo de mormânt. E o carte dată cu dedicație profesorului canadian, la congresul germanistilor, de la Weimar, august 1935. Apoi în drum spre casă, profesorul Fairley, ascultă atent povestea despre ultimii ani ai celui care a fost profesorul și germanistul român, scriitorul, poetul și patriotul Ion S. San-Giorgiu. Colegul său.

—Vasăzică, nu-i adevărat că s'a sinucis?

—Nu, domnule Profesor. Ion S. San-Giorgiu era atât de departe încât era în stare să creieze viață, nu s'o curme pe cea dată. A murit frumos, conștient, cu geamul deschis ca Rilke, ca să aibă sbor spre larg...

Si acum stau cu traducere de la Goethe, pe masă. Răsfoiesc cartea. O citesc. Apoi mă pierd în ea. Nu sunt traduceri, ci poeme recreate. Un poem care transpune opera altuia mare, de dinaintea lui, la lumina căruia s'a liberat interior. A tradus, câte puțin din toate fazele de creație lirică a lui Goethe. Din epoca Frankfurt și Strassburg (Măciș din Vale, Cântec de Mai, Bun sosît și Rămas bun,

Pe lac, Prometeu, Ganymed, Cântecul dăburilor de-asupra apei, etc), apoi din Faust: cântecul Margaretei la Vărtelniță (Mi-i liniștea dușă și inima grea, /De-acum zădărnice/ Chem liniștea mea) și câteva bucăți din așa zisa perioada Charlotte: Peste-culmi (Über allen Gipfeln...), Liniștea mării. O specială notă merită traducerea Elegiilor romane (Römische Elegien) și a sonetelor din epoca de maturitate a lui Goethe. Bine reprezentat e și Divanul (West-östlicher Divan). Volumul se încheie cu Blegia dela Marienbad, tradusă întreaga. Citești și nici nu simți că sunt traduceri. Lucruri împlinite, totuși credincioase lui Goethe, menite să satisfacă și pe germanistul și pe poetul Ion S. San-Giorgiu.

Mi-i ca și cum m'am întâlnit iar cu Domnul Profesor. Vrea să fie mereu între noi, cu noi. Pășește în rând cu cei ce am mai rămas în exil, în credință și furtună. De aceea, cutremurat, îi însemn această trăire printre noi ca valoare. Creație în numele culturii și neamului și mă întreb: Cine va fi compatriotul vrednic să afle ce s'a făcut în Germania cu volumele din studiul asupra lui Goethe pe care profesorul le dăduse deja la editor? Dar cu studiul "Faust in der Welt"? N'ar putea fi scoase la lumină? El merită recunoașterea asta din partea noastră.

V. Postelcu.

CRONICA BASARABIEI
SI BUCOVINEI

Iscusință politică? ...

Îl par'că o supremă hotărâre a oficialității noastre din exil de a nu mai aminti niciodată, nicăieri, de Bucovina și Basarabia. Vin și trec anumite sărbători naționale, ce prăznuiesc anumite date ale chinutei noastre istorii, dar peste aceste sfinte cenusărese ale familiei românești e aruncată tot mai mult uitarea, nepăsarea. E oare această întoarcere a feței noastre dinspre mândrele lor plaiuri și altare, numai o iscusință politică?

În tot cazul au permis intrarea Rușilor în 1940 fără nici un glonț de pușcă. Și după 4 ani de vitejească luptă cu monstrul dela răsărit, dar și de nenoroc, aceași vechi virtuși ai "iscusinței politice" au deschis iar porțile, de data asta lăsând puhoiul de otrăvă și crimă, peste toată țara. Și la Paris a fost semnată fără ezitare cedarea Bucovinei și Basarabiei către Rusia. O elită politică mai "finlandeză" (ca să vorbim în limbajul eroismului modern) ar fi schițat măcar un gest de protest, o răbufnire a durerii, care să rămână în istorie. Ne-am așteptat ca Guță Tătăărăscu să năibă o ieșire eroică să le strige vesticilor în față trădarea pe care ei o împlineau față de neamul nostru și de umanitate. Era doar la Paris, în capitala libertății! Dar el n'a făcut-o. Înțelepciune politică? Iscusință? Adevărul pare a fi altul. Spinarea care stă îndoită toată viață nu poate face eforturile unei ridicări bruște. Ne-a lipsit aci omul politic care altădată pentru dreptul României a trântit ușile la Versailles și-a plecat.

Dar vor zice ei: "Ei și ce dacă s'a semnat tratatul dela Paris? Hărțile nu pot închide și pecetlui viața, ascensiunea istorică a neamurilor. Vor veni brațe cari vor purta spade mai tăioase decât condiciile cari au semnat un act de rușine și umilință și totul va reîntra în normal. Tratatetele nu sunt făcute pentru vecie. A fost un gest de circumstanță..." Să admitem că e așa. Dar de atunci numai s'au schimbat în lume. Rusia nu mai e marele aliat. Responsabili omenirii și-au deschis, mari, ochii. Ce nu s'a putut spune ieri, se spune cu emfază azi. Lumina nu mai e ținută sub oboroc și dreptății i s'a dat iar condei în mână și glas să se afirme. De ce atunci numai politicienii români nu se arată iscușiți? De ce continuă să consfințească printr-o semnificativă și vinovată tăcere un gest al trecutului? Nu cumva au fost al fost al inimii lor? Nu cumva s'a consumat la Paris mai mult decât o nenorocire și o iscusință? Cum să explicăm altfel tăcerea celor în drept la adresa Bucovinei și Basarabiei? Scăpare din vedere? Neglijență? Neactualitate a problemei? Are cineva aerul să spună că această problemă se va rezolvi odată cu marea problemă a libertății românești?

E oare sigur acest lucru? Să nu se uite că pacea nu vom face-o numai noi Români. La masa discuțiilor vor fi și alte națiuni cari se vor ridica să ceară aceste pământuri. Și tăcerea noastră de azi le dă dușmanilor noștri posibilitatea să strecoare în mintea omenirii convingerea că aceste pământuri ar fi ale lor. Acum un an Ucrainenii americani în congresul lor au votat o rezoluție privind drepturile lor istorice asupra Bucovinei și Basarabiei. Iar acum mai recent un ziar al Ucrainenilor catolici (din Statele Unite) pune perifer problema imposibilității noastre de a rezista în fața Rusiei din cauză că suntem ortodocși. Vor veni, chipurile, ei, Ucrainenii, să apere aceste pământuri, pentru că sunt mai capabili. Si neomeniile curg gârli.

Dar răspunsul exilului nostru par a nu avea timp să se ocupe de așa ceva. Să dea răspunsuri, să întrețină o opinie favorabilă nouă pentru eventualitățile de mâine. Tac și acum din iscusință? Și-au încovoiat spinarea atât de adânc în fața marilor cancelarii, încât nu și-o mai pot îndrepta. Cred și azi când li-se spune că nu e "prudent"? Sau te pomenesci că n'au timp s'o facă! Au bieții oameni de prăsit, de tras la coasă și de cules porumbul guvernării de mâine. Foarte probabil. Sunt probleme mai mari cari confiscă totul... De aceea vom face-o noi, aceștia cari lucrăm numai în fabrici, și cari ne sângăram inima, de aproape patru decenii în sârma ghimpată a "iscusinței" politice.

Ne vom apuca, pur și simplu și vom striga dreptate. Fără calcule, fără jenă. Să nu se creadă că poate exista libertate românească fără Bucovina și Basarabia. Cei ce-au semnat, dacă nu și pot atrivi semnătura, să plece la agrum și aratrum pe fermele americane. Si să-i lase la volanul destinului românesc pe alții. Mai sunt oameni și-n exilul românesc. Nu-i numim azi. Dar îi vom numi mâine.

Cât despre Basarabeni și Bucovineni ei trebuie să știe că o ora lor. Glasul lor trebuie să se audă. Cât trăim pe pământ (și după aceea, ca strigoi, măcar) va trebui să strigăm mereu durerea acestor două provincii românești trădate și vândute. Când bolșevicii ni le golesc de suflete și brațe românești și când alții se ridică cu pretenții asupra lor pentru mâine, e cazul să trecem peste iscusința oficialilor. Să ținem aceste două nume ca două steaguri de pe cerul tragediei românești: Basarabia și Bucovina.

Vasile POSTELCU.

SELECȚIUNEA ÎN DEMOCRATIE

(urmare din pag. 1)

primit dela națiune. În modul acesta, cele două principii sunt deopotrivă satisfăcute. Ce rânduială își face fiecare partid în propria lui casă, îl privește. Esențial este ca procesul selecțiunii să se desfășoare în condiții normale. Mediul intim al partidului trebuie să devină un mediu creator de elită. Dar cu aceeași stringență se impune consultarea voinței populare de către partide, într-o formă care să nu lase nici un dubiu asupra exprimării și interpretării ei. În partid s'ar suda două fețe: una în care ar predomina ordinea aristocratică (aristocrație spirituală) și alta îndreptată în afară, spre lume, spre mulțime, spre celelalte partide, spre stat, în care e valabilă ordinea democratică.

Dacă analizăm structura partidelor ce se chiamă democratice, dela noi sau de aiurea, constatăm că și în cadrul lor lucrurile nu se petrec altfel. O anumită selecțiune se întâmplă și acolo. Nu masa partidului rezolvă problemele lui de conducere, cu toate că, luându-ne după forme și aparențe, asta ar fi indicația, că un grup restrâns de persoane, cari gravitează în jurul unui șef. Pentru a pătrunde în sânul acestei minorități conducătoare, în zadar vei forța nota de jos în sus, agitănd procurile obținute la periferia partidului. Trebuie să fi acceptat în prealabil de cei cu drepturi câștigate în partid. Deosebirea este aceasta, cel puțin din experiența făcută cu partidele românești, că selecțiunea se petrece pe deandosealea. Nu cei mai înzestrați, cei mai onști, cei iluminați de marile rosturi ale națiunii, erau chemați la locurile de răspundere, ci asimilarea se făcea exclusiv după jocul intereselor personale. Era o potrivă între vechii și noii conducători ai partidului pentru a exploata resursele țării în dauna maselor populare și a intereselor permanente ale neamului.

Dealtminteri, această supremație a ierarhicului în toate partidele politice indiferent de programele ce le afișează, este expresia unei legi generale a societății: diviziunea ei într-o clasă conducătoare și o clasă condusă. Orice tip de societate—cum arată Mosca în teoria clasei dirigente—are următoarea înfățișare: o minoritate organizată, ascultând de un impuls unic, domină asupra unei majorități neorganizate. De îndată ce un grup de oameni depășește anumite limite, apare fenomenul. Niciun grup organizat, nici o mișcare politică sau socială nu se poate sustrage acestei legi, pe care Robert Michels o numește legea de aramă a oligarhiei (oligarhie, în sens etimologic). Viața socială nu se poate imagina fără organizare. Organizarea, la rândul ei, reclamă o direcție, o constantă de eforturi, ce presupune o diferențiere de funcțiuni, o minoritate dirigentă. Si această minoritate nu-și poate împlini chemarea decât creindu-și o structură proprie, care să fie la adăpost de nestatornicia multitudini. Tendințele autoritare sunt inerente organizării sociale. La această concluzie ajung toți machiavelienii contemporani, adică oamenii de știință socială care se pretind a fi cei mai realști, cei mai puțin înclinați spre utopie și ficțiuni și care nu pot fi bănuți de antidemocratism. Problema care se pune pentru ei este de a stabili limitele democrației, pornind dela această realitate inexorabilă.

În consecință, dacă strict științific privește lucrurile, toate grupările politice sunt tributare selecțiunii, în constituirea cadrului lor de conducere, nu este mai bine să-i spunem pe nume și să-i dăm întrebuințarea cea mai potrivită cu nevoile neamului? În loc de a păgubi neamul, acceptând ca selecțiunea să fie compromisă de ideea profitului personal, e mult mai înțelept să o utilizăm pentru formarea elitei. Selecțiunea în serviciul elitei, nu înseamnă autoritarism, ci o consacrare, o recunoaștere a unor merite și posibilități. E bucuria de a descoperi oameni noi, oameni de talent, și a le face bucuria de a-și arăta vrednicia lor la conducere. Locul ce li se cuvine ei îl ocupă fără seamă, știindu-se chemați la treabă și nu la bunăstare.

Selecțiunea odată realizată, nimic nu stă împotriva ca, în interiorul elitei, să intre din nou în funcțiune principiul elecțiunii. Dar cei cari aleg acum nu mai sunt niște neștiutori, ci oameni întregi, cari au trecut prin nenumărate încercări, până ce au ajuns în situația de a alege pe alții.

Horia SIMA.

REZISTENȚA SAU ELIBERARE?

Prin semnarea convenției dela Yalta, influența politică a Rusiei în țările limitrofe ei, a fost recunoscută de puterile occidentale și aliate, sub pretextul garantării liniștii la frontiera ei europeană. Este destul să-ți arunci ochii pe o hartă și să compari imensitatea imperiului rusesc cu suprafețele acestor țări, ca să-ți dai seama de ridicolul acestui pretext. Totuși el a fost luat în considerare cu toată seriozitatea și i s'a admis să-și asigure guverne prietene în aceste țări.

Desigur că semnatarii occidentali ai convenției, nu și-au dat seama cât de elastică era această formulă, care putea pleca dela guverne democratice care să întrețină relații de prietenie cu Rusia—formula la care probabil s'au gândit acei reprezentanți—pentru a se întinde la forma subjugării totale, prin instalarea unui regim salbatic și total supus la ordinele Moscovei—așa cum fusese proiectat chiar de atunci de reprezentanții Rusiei și cum se aplică de opt ani după un program bine stabilit.

Această macabră înșelătorie a apărut la lumina zilei, încă mai înainte de terminarea războiului și ea a ajuns evidentă pentru toată lumea, pe măsură ce războiul rece lua forme tot mai grave. Intențiile guvernului dela Moscova de a domina lumea sunt astăzi bine cunoscute, iar înghițirea popoarelor europene subjugate constituie prima etapă realizată.

Situația dramatică a acestor popoare nu mai constituie un secret pentru nimeni. Nu este vorba numai de comunizare, ci de transformarea lor totală spirituală prin negarea sau ștergerea trecutului și amalgamarea în imensa masă rusească.

Ideologia comunistă cu teroarea nebunească care o însoțește este numai mijlocul; scopul final este rusificarea.

Vechea politică expansionistă a imperiului țarist, prin care atâtea popoare au fost rând pe rând cucerite și amestecate în populația slavorusească, este acum continuată cu o mult mai primejdioasă perseverență de actuala conducere moscovită.

Popoarele Europei Occidentale sunt direct amenințate de aceeași soartă. Balastrul care digeră prada căzută victimă în 1945, își poate deschide oricând uriașele fălci ca să aspire și restul Europei, pe care a avut grijă să-l stropească din plin cu venin, ca să-i reducă cât mai mult din puterea de reacțiune.

Statele Unite ale Americii simțindu-se și ele sub apăsarea aceleiași grave amenințări au trecut în deplină înțelegere cu puterile europene încă libere, la organizarea rezistenței.

Occidentul, depășit cu mult de Rusia Sovietică în pregătirea forțelor militare, caută să câștige timpul pierdut, organizând o putere armată capabilă nu numai de-a rezista, dar și de a impune respectul libertății pentru toate națiunile reduse în stare de sclavie.

Generalul Eisenhower, președintele Statelor-Unite ale Americii, cu ocazia cuvântării ținute în fața Convenției "Legiunii Americane" a spus:

"Declar solemn că conștiința Americii nu va fi liniștită, înainte ca popoarele de același sânge și aceeași concepție ca și noi, nu vor fi readuse în societatea oamenilor liberi... Teritoriile și milioanele de ființe omenești robite de Kremlin, constituie o dovadă crudă a pericolelor sinistre cari amenință astăzi fiecare țară liberă".

Multă lume a considerat aceste declarații drept demagogii în cursul campaniei electorale. Noi refugiații însă, care cunoaștem probitatea sufletească a președintelui și spiritul moral de care este animat în căutarea soluțiilor problemelor mondiale, n'am pus și nu punem la îndoială că declarațiile de mai sus reprezintă gândul lui real și cinstit. Cine pune la baza acțiunilor lui principiile morale ale religiei creștine nu-și poate îngădui astfel de glume sinistre pe socoteala a 120 milioane de sclavi terorizați, dându-le speranța eliberării atunci când nu are intenția s'o facă.

Aceste declarații au fost confirmate la 15 Ian. 1953 de către Dl. Dulles, în fața Comisiei Afacerilor Străine a Senatului:

"Nu vom avea niciodată pace mondială, sau o lume fericită—a spus D-sa—atât timp cât Sovietele vor stăpâni o treime din globul pământesc și vor încerca să-și întindă puterea lor. Popoarele menținute în sclavie dincolo de cortina de fier doresc să fie libere și vor trebui să fie, chiar dacă ne-am păstra punctul

nostru de vedere egoist, căci atât timp cât ele vor fi slugile unei lumi despotice, vor putea să fie integrate într-o forță de agresiune. Trebuie să avem neconținut în minte eliberarea popoarelor captive dincolo de cortina de fier".

Nu se poate exprima mai clar intenția de a elibera popoarele intrate în sclavia rusească. Acești doi mari oameni ai Americii, cari sunt chemați să conducă destinele întregii lumi Occidentale, își dau seama de enorma răspundere morală moștenită din greselile făcute de conducerea politică Occidentală către sfârșitul războiului al 2-lea mondial. Oricine poate să înțeleagă că dacă popoarele din Estul Europei nu vor fi eliberate, soarta Occidentului este pecetluită. Este interesul egoist al salvării proprii, care dictează eliberarea lumii occidentale de sub teribila amenințare a cuceririi rusești, prin eliberarea din sclavie a națiunilor căzute pradă guvernului dela Moscova.

În contra atitudinii luate în această problemă de conducătorii Statelor-Unite s'a ridicat Dl. Kennan, fost ambasador la Moscova cunoscut ca marele expert al chestiunilor sovietice în Statele Unite. Într-o cuvântare ținută în fața baroului din Filadelfia D-sa a declarat:

"Trebuie să ne păzim de a începe, la nivel guvernamental, o acțiune care ar avea drept obiect să influențeze sistemul de guvernare al unei alte țări. O astfel de metodă ar fi în contradicție cu obligațiile noastre internaționale, Statutul nostru de membru al O. N. U.-ului și cu menținerea relațiilor noastre diplomatice oficiale cu țările străine. O astfel de acțiune ar duce mai întâiu la grave neînțelegeri... Noi trebuie să rămânem tari și plini de sânge rece, gata să negociem ori de câte ori este necesar, păstrând unitatea poporului american și a lumii libere".

Această cuvântare este o încercare de a pune în gardă opinia publică americană asupra pericolelor politice de eliberare, concepută de Dl. Dulles. Fără sa o afirme clar, rezulta că D-sa, este pentru Statu-quo. Să rămână Rușii acolo unde au ajuns, să se pună cruce celor 120 milioane de nefericiți, cari n'au altă vină decât aceea de a fi fost vecini cu Rusia, iar America să fie destul de tare pentru a rezista și gata să discute cu Rușii ori de câte ori aceștia vor dori. Dar aceasta este exact ceia ce vor și stăpânii dela Moscova. Să discute cât mai mult și despre orice, dar să fie lăsați pe linia care împarte Europa în două, până când amalgamul va fi realizat și orice voință de revoltă distrusă și înecată în sânge. De pe această linie pot continua neștergându-se de nimeni subminarea restului Europei, așteptând ca o nouă conjunctura politică să-i favorizeze pentru a-și întinde stăpânirea peste noii și actualii lor vecini până în Atlantic. În acel ceas, America izolată de restul lumii și în parte contaminată de virusul comunist—așa cum a început în unele State din America de Sud—nu va mai avea altceva de făcut decât gestul de închinare și acceptare a comunismului internațional și a dominației sovietice rusești. Aceasta o dorește Dl. Kennan? Acesta este viitorul pe care vrea să-l pregătească copiilor și nepoților populației Americii și a întregii lumi Occidentale? Oare acest mare specialist în problemele ruso-sovietice n'a studiat istoria Rusiei și n'a văzut că de 5 secole această istorie nu este altceva decât o înălțare de războaie de cucerire? Si studiind doctrina comunistă, n'a citit acolo clar și precis că această doctrină are de scop cucerirea lumii, oricât de odioase ar fi mijloacele folosite? Dar, pentru că D-sa își sprijină argumentarea pe obligațiile internaționale și statutul ONU-ului, întrebăm noi—refugiații aceștia cari în numele milioaneilor de chinuți rămași acasă cerem dreptate și libertate atât timp cât mai putem s'o facem—n'a existat nici o obligație internațională, care să împiedice târgul rușinos de la Yalta? Si nu există în statutul ONU-ului nici un articol care să oblige acest organism mondial să aprobe și să asigure libertatea popoarelor și drepturile omului? Dar în afară de asta, nu există o supremă obligație morală de a se repara greselile politice ale învingătorilor în al 2-lea războiu mondial? Desigur că pentru realizarea acestor reparații se cere atitudine fermă spri-

(urmare în pag. 4.)

TARG CU DE-A SILA

Elveția este o țară neutră, de aceea toate libertățile sunt admise. Așa fiind, de o vreme încoace s'a deschis la Geneva, într-un cartier de lucrători și oameni mărungi, anume în Plainpalais, o librărie. Ii zice: La Librairie Nouvelle. Într-o această librărie este nouă? Este nouă pentru că face propagandă comunistă? Nu. Deoarece această propagandă s'a făcut întotdeauna pe pământul liber al Elveției. Dar pe semne că această librărie are niscăi metode cu totul noi, metode ce nu se obișnuiesc în viața "decadență" a occidentului...

În tot cazul, reclama este reclamă, și modestul cetățean genevez, gâște seara în cutia-i de scrisori, o fițuică, că în anumite librării poate să găsească tot felul de lucruri interesante, așa bunăoară cărți: "toutes les nouveautés soviétiques, françaises". Apoi nenumărate discuri: "Les plus célèbres chœurs et solistes russes". În domeniul industriei casnice, aflăm că a sosit: "Un arrivage sensationnel de broderies hongroises. Des céramiques de Suisse, de Hongrie, de Bulgarie, de Roumanie. Les fameux tapis d'Orient. Les fameux bois peints roumains, etc., etc..."

Astăzi, când o biată scrisorică, nu mai trece oblonul de fier, fără ca să fie o adevărată primăjdie pentru primitor-această marfă, ridicată din țările de sub teroarea comunistă, trece în voie toate hotarele, și vine ca să se lăfăiască pe piața "decadență" a occidentului. Da. Pentru că banul bun și greu al opusului capitalist, prinde tare bine ca să hrănească propaganda criminală a hoardelor staliniene. Iar când pașnicul cetățean elvețian trece prin fața vitrinei savant iluminată, poate el să bănuiască, că totuși această marfă este stropită de lacrimi și sânge? Poate el să bănuiască, că fiecare lăscăie ce cade pe tețgheaua aceasta, este menită ca să-l otrăvească și să-l distrugă, pe el cetățeanul liber de astăzi... Poate el să bănuiască că totuși această propagandă înveninată, imbrăcată în tunică tulburătoare, în zămbete violente și colorate atrăgătoare, este înadins înocentă, ca să-i ucidă familia, să-i destrame trecutul și să dărâme din temelii toată democrația elvețiană?...

Această librărie nouă, are însă și metode, ce sunt cu adevărat... noi!...

Într-o zi, un anticar genevez, dintr'un alt cartier, auzind de această nouă prăvălie, și având nevoie de clasici ruși, telefonă la numita librărie, rugând ca să i se trimează operele lui: Pușkin, Gogol, Turgheniev, Dostoievsky și Tolstoi. Încântat de o astfel de comandă neașteptată, librărul de-propagandă-sovietică, propune îndată și operele tătăcișilor ca: Engels, Marx, Lenin și Stalin. Dar anticarul mulțumit, zicând că nu are nevoie decât de clasicii ruși. Toată stăruința fu zadarnică... Si dela un capăt la altul al firului, disecția arca și cobora pe diferite tonuri. La urmă însă, librărul de-propagandă-sovietică, spuse lămurit: că dacă nu cumparam și operele autorilor indicați de el, nu îi va trimite clasicii ruși... Așa dar, târgul nu s'a făcut!... Cu de-a-sila, librărul genevez, nu înțelegea să cumpere o marfă pentru care nu avea mizerii—și s'a lăsat păgubaș de aceea de care ar fi avut nevoie.

Acestea sunt metode noi, ce au tălcul lor!.....

Niculae URSU.

FIESTA HISPANO. RUMANA EN BARCELONA

Las señoritas de la Acción Católica de Barcelona que actuaron en el festival Hispano-Rumano de Navidad, nos envían la siguiente carta:

Otro idioma cantaba en nuestra gargantas al entonar las hermosas canciones navideñas de Rumania. No era nuestra voz sola la que modulaba aquellas estrofas, sino que tras de ellas, vibraban las voces de todos aquellos que viven en el silencio de la Patria cautiva y dolorida.

Nuestro corazón a flor de labios desgranaba las notas de un rosario de recuerdos para ustedes, y conscientes de ello, pusimos nuestro mayor cariño al interpretar sus dulces tonadas.

La monotonía de los ensayos no ha existido esta vez para nosotras, porque en ellos veíamos una alegría para ustedes.

Su Patria vive cara al mar como la nuestra y en la arena de sus playas duermen, tumbadas, cara a las estrellas, esas barcas pesqueras que saben del beso salobre de las aguas.

Como en nuestras dos Castillas, allá en Rumania peina el viento la cabellera dorada de los trigales en sazón y las cruces que llenan las veredas de sus caminos, son parecidas a las que retrata el sol con suave sombra, en nuestros campos.

Su hora y nuestra sardana parecen hermanarse en sus pasos y en su coro con los brazos abiertos al cielo.

Nos hermana el mismo amor de Dios y por ello penamos con su tristeza y nos gozamos ayer con el raro amable que pasamos juntos.

Nuestra canción de despedida, con las manos entrelazadas, dice en una de sus estrofas: "No es un adiós para siempre, sino solo para un instante, el círculo reharemos y quizás será mayor".

En nuestro corazón cabrá siempre el afecto hacia ustedes y el de todos aquellos compatriotas suyos que vengan a nuestro país, y mientras en nuestros jardines y en nuestras montañas crezcan flores azules, amarillas y rojas, habrá lugar para ustedes en nuestra España.

Barcelona, diciembre, 29 del año 1952.

SCRISORI DELA CORESPONDENȚII NOSTRI

ARGENTINA

Cultural.—A aparut, tradusă în limba castellană, cartea lui Mircea Eliade „El mito del eterno retorno”, care, ca toate cărțile ilustrului nostru compatriot, se bucură de un desăvârșit succes de librărie.

Dr. N. Toculescu, cunoscutul mare industriaș român, stabilit în Capitala Argentinei, a înființat o fundație culturală care-i poartă numele. Fundația va avea drept scop ajutorarea și promovarea tuturor publicațiilor românești care vor apărea în Argentina. Un prim început s'a făcut cu un dicționar castellan-român care va apare sub îngrijirea lui Ovidiu Găină. În cadrul aceleiași fundații, Dr. Toculescu își propune înființarea unei școli românești la Buenos Aires. Dna înțeleg deosebit, de multă vreme, Biserica Ortodoxă suportând toate cheltuielile de chirie, leașă preotului, etc., de aici.

Serbarea zilei de 24 Ianuarie.—Ziua Unirii Principatelor a fost sărbătorită cu un deosebit fast în cadrul „Frontului Libertății”, la fostul Cămin din str. Canning. A luat cuvântul cu acest prilej Dl. Prof. Safta C. care a vorbit despre însemnătatea zilei, subliniind rolul Frontului în lupta de eliberare a Patriei cotropite.

Un alt român părăsese Argentina.—Dl. Viștilă Horia, cunoscutul publicist și om de literă, este pe punctul de a părăsi Argentina, unde dă este unanim apreciat pentru activitatea sa literară și culturală.

O sa se va stabili în Spania, unde va ocupa o catedră, continuând însă să activeze și la revistele locale argentinene și române.

Deces.—La începutul acestei luni a decedat doamna Istrate, soția industriașului cu același nume din capitala noastră. Este a patra persoană răpusă de teribilul cancer din rândurile societății române, în ultimul an.

AUSTRIA

Salzburg.—Sâmbătă, 20 decembrie 1952, orele 16, a avut loc în Studioul Sf. Peter Serbarea Pomului de Crăciun. Ea a fost organizată de Misiunea Catolică Română și Comitetul Român. Pe lângă reprezentanții autorităților locale și locale au luat parte un număr de peste 200 de persoane, printre cari au fost remarcați delegații NGWC, WCC, și tuturor comitetelor refugiaților celorlalte naționalități.

Programul sărbătorii s'a deschis cu Buna Dimineața la Moș Ajun, urmat de cuvântul părintelui Dr. F. Müller despre „Obiceiurile de Crăciun”. Celelalte puncte din program, au fost executate de corurile refugiaților romani din Salzburg, și tinerilor germani originari din România (Banat). Andante de Beethoven, executată de domnișoara Gertrud Hönig și Otilia de prof. Ion Sân-Giorgiu, recitată de vase Simion, au fost calduros aplaudate.

Dl. Episcopul Neață, în numele Misiunii Catolice Române și a Comitetului Român Salzburg, a mulțumit autorităților și celor care au dat concursul pentru reușita acestui program, urând întregii asistențe strămoșescul La Multi Ani. „Moș Crăciun” a împărțit copiilor din sală 40 de pachete.

Linz.—Duminică, 21 decembrie 1952, orele 15 a avut loc în sala Caritas din Linz, Serbarea Pomului de Crăciun, organizată de Misiunea Catolică din Austria și Comitetul Asociației Creștine a Românilor din Austria Superioară (ACRAS). Au participat reprezentanții autorităților locale și altele și peste 300 refugiați români (150 copii).

Părintele Müller a vorbit despre „Datiniile de Crăciun”, după care a urmat un bogat program de colinde, executate de corul ACRAS. Dl. Mayor Kössler, președintele comitetului ACRAS, în salutul adresat asistenței spune: „Ziua pe care o sărbătorim ne înțelege pe noi refugiații în credința unei dreptăți divine, care trebuie să vie și atunci țara noastră va deveni din nou liberă și independentă”.

S-au împărțit apoi 250 de pachete cu daruri de Crăciun, copiilor din sală, cât și celor lipsă, prin părinți.

Salzburg.—Miercuri 24.12.1952 ora 18, românii care locuiesc în Căminul din Elisabethstr. și cei cari mănâncă la Căminul au organizat o masă în sala de lectură a Căminului pentru sărbătorirea Ajunului, în frunte cu părintele Fl. Müller și membrii comitetului. La orele 18.15 s-a început în viață, pe neașteptate, Dl. Dr. O. J. von Neuen-Godhard, înaltul Comisar al ONU pentru refugiați. A fost înălțat cântecul de românii refugiați. În timpul mesei părintele Müller în cuvântul și salutul pe înaltul Oaspete: „Sunteți tatăl refugiaților și ne bucurăm că ați venit să ne vizitați în situația în care suntem”. Înaltul Comisar o răspunde: subliniind că își înțelege rolul de părinte și că se va silă să facă cât mai mult pentru refugiați.

După terminarea mesei vitează Căminul și Cantina rămânând profund impresionat de realitățile grupului refugiaților români din Salzburg.

BRAZILIA

În orașul Sao Paulo (Brazilia) a avut loc în seara zilei de 24 Ianuarie, a. e., aniversarea Unirii Principatelor Române. În afara de Români din localitate, au participat la această manifestare culturală și patrioțică delegațiile colonilor: Polonezi, maghiari, bulgari și croați, precum și Brazilieni. Dl. Augustin Iltu, președintele Societății „România” — instituție cea organizată serbarea — a rostit un cuvânt introductiv — după care Dl. Prof. Corato (dela Universitatea S. Paulo) a ținut o frumoasă și simțită conferință în limba portugheză, bine documentată din punct de vedere istoric. Din partea revistei „Căminul” a vorbit Dl. Av. Ion Rath-Julescu. Pe rând apoi, au prezentat salutul și omagiul lor, reprezentanții colonilor amintite.

Un grup de refugiați intelectuali, din țările de dincoace de „Cortina de fier”, a luat inițiativa creării unei organizații, instituție care să aibă ca prim scop strălucirea și înălțarea legăturilor de prietenie dintre aceste națiuni, în vederea luptei comune de eliberare.

Sediu al acestei organizații va fi la S. Paulo (Brazilia). Din Comitetul de Inițiativă fac parte până acum: Bulgarii, Croații, Ungurii, Estonienii, Românii și Polonezii. S-au anunțat participarea: Cehii, Slovaci, Letonii și Lituanienii.

În cadrul unei întâlniri, ce-a avut loc întruna din zilele lunii Ianuarie, Comitetul a elaborat o „Declaratie de principii”. Printre altele se va propaga intens ideea unei Federații Regionale, în care să lătre toate țările amintite.

Sao Paulo.—La împlinirea a 14 ani dela asasinarea Căpitanei, Nicodoriilor și Decemviriilor, s'a oficiat în Biserica ortodoxă str. din Sao Paulo, în ziua de 30 Noembrie 1952, un parastas pentru odihnierea sufletelor lor. Au luat parte numeroși Români.

Din inițiativa lui Dumitru Păulescu, a luat ființă în Sao Paulo Biblioteca „Satul”. Acesta nouă instituție va colecționa publicații românești sau scrise de români. Româniile vor fi puse la dispoziție amatorilor și va menține legătura cu alte instituții culturale românești din cetate. Conducerea bibliotecii se adresează tuturor redacțiilor și revistelor noastre din

străinditate să trimită pe adresa D. PAULESCU—rua Pires da Mota, 1027—San Paulo—Brazili—colecțiile lor respective, precum și orice alte publicații apărute între timp.

În seara zilei de Sâmbătă 21 XII. 1952, a avut loc întrunul din saloanele restaurantului „IPIRANGA” din Sao Paulo, serbarea Pomului de Crăciun, organizată de către „Misiunea Română Unită” de sub conducerea Pr. Dr. Ștefan Benția și de revista „Căminul”. A participat un mare număr de români din Sao Paulo. Au vorbit: Pr. Petru Băntu, Dna Julia Carap Paulu. Din partea revistei „Căminul”, Pr. Ștefan Benția și Dl. Comandor Verdeșcu. După ce corul a intonat cântecul de Crăciun, Moș Crăciun a împărțit copiilor — desigur de numeroși — darurile puse la dispoziție de către „Misiunea Română” și de revista „Căminul”.

În ziarul „Estado de Sao Paulo” din 13 Decembrie 1952, a apărut un articol al lui G. Săvulescu în care autorul — probabil sosit nu de mult din țară, ne descrie sârbăria și teroarea ce domnește la București și în tot restul țării.

Același ziar, în numărul din 7 decembrie 1952, publică și o scrisoare a lui Ana Pauker ar urma să fie judecată în cadrul unui „mare proces împotriva trădătorilor de comunismului”. Deasemenea în numărul din 10 decembrie 1952, „Estado de Sao Paulo” redă un comunicat al ziarului comunist „Scântia” relativ la memorandumul intitulat „Recrutarea noilor membri ai organizării”. În acest comunicat, ziarul „Scântia” afirmă: „Acesta broșură combate cu toată vigoarea spunea: „Acesta broșură introdusă de Ana Pauker în politica oportunistă introdusă de Ana Pauker în Partid, politică care deschide porțile Partidului elementelor lipsite de scrupule și oportuniste”.

CANADA

La 30 Nov. 1952 în prezența unei mari asistențe a avut loc în Biserica Sf. Gheorghe Windsor, Ont. Canada, un parastas pentru Căpitani și legionarii căzuți la 30 Noembrie 1938.

Duminică 21 Dec. 1952 în localul bisericii Sf. Gheorghe din Windsor s'a ținut adunarea generală a parohiei sub președinția vrednicului preot Nestorian Căzăr. La ordinele zilei a fost dare de seamă pe anul 1952 și alegerea noului comitet parohial pe 1953. A fost reales vechiul Consiliu în frunte cu neobostul român Gheorghe Spălaș, iar Vice-Președinte Dl. Petre Corchiș. Noii aleși sunt d-nii Leon Plantos, secretar financiar; Ion Panzar, casier; Teodor Tieu, secretar protocolar; Ciuntu Chirilă și Ioan Donisan, cantori. La reunirea doamnelor dela Biserica Sf. Gheorghe a fost aleasă Doamna Elena Spălaș.

Duminică 21 dec. 1952 a avut loc la casa română din Windsor Ont. Canada un concert de Crăciun dat de tineretul parohiei sub patronajul bisericii Sf. Gheorghe din localitate. Venitul a fost destinat fondului de zidire al noii biserici. Sala a fost arhiplind.

Doamna Viola Corchiș, directoarea școlii duminicale de copii a executat cu copiii cântecul și poezii românești. Tineretul refugiat în frunte cu energicul Eugen Sira a prezentat piesa Irozi, plugușorul și frumoasele colinde între care n'au lipsit versurile. Lui Radu Gy: „A venit și aici Crăciunul, luminându-ne surghiunul...”

Hamilton/Ontario.—În localul Casei Române din localitate a avut loc în ziua de 18 Ianuarie 1953 alegerea noului comitet al parohiei Ort. Române „Imperea” pentru anul 1953. Au fost alese următoarele persoane: Președinte, Dl. Leon Flutur; Vice-Președinte, Dl. George Ursu; Secretar de seșinte, Dl. Valeriu Zamfir; Secretar financiar, Dl. Nicolai Zelea; Casier, Dl. Andrei Tudorete; Epitropi, d-nii Fred Cocotano, Andrei Strienco, Ioan Butușel; Controlori, d-nii George Haizea și Grigore Bucureșteanu.

24 Ianuarie la Windsor.—La Biserica Sf. Gheorghe din Windsor s'a serbat ziua Unirii Principatelor. Cu această ocazie s'a oficiat un Te-Deum de către parohia Nestorian Căzăr, parohia bisericii, la care au luat parte Președintele Cons. Parohial Sf. Gheorghe Spălaș; Dl. Corchiș, Vice-Președinte și un mare număr de români cu vechiă așezare, precum și cei noi sosiți, printre cari se notează Comandor Dima cu Doamna, Dl. Ionis Capatina cu Doamna, Dl. Ciuntu Chirilă, Dl. Mihai Popescu cu Doamna, Dl. Eugen Sira, Dl. Gh. Gancea, Dl. Paul Forgaci și alții. A urmat cuvântarea ocazională a Domnului Profesor Lungu Dumitru despre:

24 Ianuarie 1859, din care extragem: —Se comemorează azi o zi mare de înălțare românească, 24 Ianuarie 1859. Acum 94 de ani, Români din cele două principate, Moldavia și Muntenia, au rupt zidul de ură și răzvrătire și s'au unit în același cuget. Adunarea românilor din cele două principate și-a ales conducere nouă în persoana lui Alexandru Ioan Cuza.

FRANTA

Asociația Românilor Catolici.—În cadrul seșinței din 8 Noembrie 1952, ținută la Sediu Misiunii Catolice Române, din 38, rue Ribera, Dl. Dr. Paul, Vice-Președinte Asociației, a făcut o comunicare despre „Judaism și Creștinism”, iar Dl. Prof. Claudiu Ispăscu, Președintele Asociației, a rostit o scurtă cuvântare despre Nicolae Bălcescu, dela a cărui moarte se împlinesc 100 de ani.

Comitet de ajutorare.—În august președinția a M. S. Reginei Elisabeta, a luat ființă la Paris un comitet de doamne, pentru ajutorarea refugiaților români și a francezilor expulzați din R. P. R.

Pentru colectarea sumelor de bani necesari acestei opere caritative, M. S. Regina Elisabeta a luat inițiativa organizării — în localitatea de la Neuilly — unei serii de conferințe și concerte. Multe personalități din lumea culturii și artelor din Franța, și-au dat deja prețiosul lor concurs.

Emisiuni religioase în limba Română, la Radio Paris.—Secțiunea de limbă română a Postului de Radio Paris a înăunțat în cursul lunii Noembrie, ora religioasă. Emisiunile acestea ore au loc în fiecare Duminică, la orele 19, pe lungimile de undă 25,7 și 35.

În cadrul primei emisiuni, au vorbit Dl. Prof. Mircea Eliade și Pr. Virgil Pădărescu.

Corul de sub conducerea Părintelui Vasile Zăpărțan, a imprimat pe discuri mai multe cântecuri religioase, pentru a fi utilizate în cadrul acestor emisiuni.

Din activitatea Asociației Studenților.—Asociația Studenților Români refugiați în Franța „Jeuneses Universitaires de la Roumanie Libre” și-a inaugurat activitatea din acest an școlar prin conferința lui Leonin Constantin, despre „Probleme actuale ale Federalismului european”. Conferința a avut loc în ziua de 15 Noembrie 1952, la Salle des Rois de la Sorbonne și a fost urmărită de o numeroasă asistență.

În seșința Adunării Generale a Asociației Studenților, ținută în ziua de 15 Noembrie 1952, a fost ratificată hotărârea comitetului, de aderare la Federația Studenților Români din Străinditate, din care studenții români din Paris nu facuseră încă parte.

CRĂCIUN.—Sâmbătă, 22 Noembrie 1952, s'a celebrat în Capela Misiunii Catolice, căsătoria lui Ioni Eitel, fost ofițer, cu domnișoara Bergerac.

Festivalul Centrului Ziariștilor.—Centrul Ziariștilor și Publiciștilor Români Democrați din Exil, a organizat în seara zilei de 29 Noembrie, un festival, cu ocazia împlinirii a 100 de ani dela moartea lui Nicolae Bălcescu.

După o scurtă cuvântare a lui C. Arsenic, Președinte Centrului, a conferențiat Dl. Leon Negruzi, zădărnicele Bălcescu și timpurile de astăzi. A urmat apoi un program artistic, la care și-au dat concursul d-nii Mircea Dimitriu, Ovidiu Bircanu și Iacob Topârdel.

Corul de sub conducerea Părintelui V. Zăpărțan a executat „Desteaptă-te Române” și „Pe-al nostru steag”.

Parastas.—Duminică, 30 Noembrie 1952, împlinindu-se 14 ani dela asasinarea Căpitanei, Nicodoriilor și Decemviriilor, s'au oficiat servicii religioase la amândouă bisericile românești din Paris.

Astru.—În continuarea seriei de conferințe organizate de Asociația Studenților Români Uniti (ASTRU) la Paris, printr-un reușit festival organizat de Asociația Studenților.

După o scurtă alocuțiune a lui Alphonse Juillard, Președintele Asociației și cuvântul lui Theodor Cazaban, în numele studenților, a conferențiat Dl. Romulus Boia.

În a doua parte a festivalului, s'a desfășurat un program de cântec și poezie ardeleană la care și-au dat concursul: d-na Coca Meyer doara Hortonsa Cizek precum și d-nii Romeo Pepino-Costeia, Nicolae Furluganu, Adrian Ghinescu și Iacob Topârdel.

Meetingul oprimaților.—În seara zilei de 2 decembrie 1952 în Sala Wagram a avut loc un meeting internațional al refugiaților din țările oprimate de comunism, organizat de l'Union pour la Defense des Peuples Opprimés pentru comemorarea a cinci ani dela întemeierea ei.

Au luat cuvântul numeroși oratori foști miniștri, deputați, și senatori, aparținând diverselor partide politice franceze, precum și reprezentanți ai tuturor țărilor de dincolo de cortina de fier. În numele României a vorbit Dl. Titeanu, fost ministru.

Cărți.—În cursul lunii Noembrie au apărut în vitrinele librărilor pariziene, cărțile „La seconde chance” de Const. Virgil Gheorghiu, „Stalin m'a dit” de Camil Ring, „Inventaires”, poeme de Gheorghe Gheorghiu, „La Roumanie sous la botte soviétique” de René Theo și „Le calvaire des catholiques en Roumanie” de Gérard Stéphanescu.

Oficiu de librărie.—La Biserica Ortodoxă Română, din 9 bis, rue Jean de Beauvais, a luat ființă un oficiu de difuzare al cărților românești, editate în exil (Editura „Cartea Pribegei”, „Omul Nou”, etc.). Cărțile pot fi procurate Duminica dela Dl. Ion Stănescu, iar în cursul săptămânii dela Pr. V. Pădărescu.

Cursuri școlare pentru copii români.—În seara timp vor începe la ambele biserici românești din Paris cursuri școlare pentru copii români. Cursurile vor consta din limba română, istoria și geografia României, cântul și religia.

Serbarea Pomului de Crăciun la Paris.—Comitetul de doamne române de sub președinția M. S. Reginei Elisabeta, — Prințesa a României — a organizat anul acesta o frumoasă serbare a Pomului de Crăciun în saloanele societății studenților americani din Blvd. Raspail. Această serbare s'a bucurat și de sprijinul celor două biserici române (ortodoxă și catolică) din Paris.

După cuvântul de deschidere rostit de dl. Prof. Mircea Eliade, corala franco-română (înființată de Părintele Zăpărțan) a executat cântecul de Crăciun. Apoi Dna Coca Meyer și dl. N. Furluganu au prezentat un sketch intitulat „Crăciunul în București de altă dată”, care a fost viu aplaudat.

Dna Stefania Ghinescu a declamat cu deosebit talent poezia „O fată mică sechina” de Tudor Maiorescu.

„Moș Crăciun” (întruchipat de dl. Constantin Ghinescu) a vorbit copiilor despre România și le-a împărțit daruri.

Un bogat bufet a reunit apoi pe cei prezenți în jurul M. S. Reginei Elisabeta.

Pentru reușita acestei sărbări s'au ostentat: secretara M. S. Reginei Elisabeta, părintele Zăpărțan și doamele din comitetul patronal de M. S. Regina Elisabeta. (Amintim că din acest comitet fac parte Doamnele: Prințesa Brâncoveanu, Franasovici, Gafencu, Eliade, Soneriu, Roseline Bernard, Karmitz, Sanna-Seymour).

Serbarea Unirii Principatelor Române.—Cu ocazia comemorării Unirii Principatelor Române, „Asociația Studenților Români din Franța” a organizat o frumoasă serbare care s'a desfășurat Sâmbătă 24 Ianuarie, la orele 21, în sala „St. Severin” din Paris.

După conferința lui Neagu Djuvara — care a vorbit în cuvinte pline de simțire românească despre Actul Unirii — a urmat un bogat și variat program artistic.

Corala română, dirijată de Pr. Vasile Zăpărțan, a executat cântecul patrioțic și popular, care au fost viu aplaudate.

Au declamat admirabil: Dna Coca Meyer și Dra Orleana Cizek (poezii de G. Coșbuc și Ștefan Bănuț).

Un succes deosebit au avut d-nii Florică și Bănuț, cei doi tineri care au fost răsplătiți cu aplauze entuziaste, pentru felul cum au interpretat cântecul și jocurile românești cu muzicant.

Au urmat apoi o serie de jocuri românești, executate de un grup de tineri români și francezi.

În partea doua a programului Dna Stefania Ghinescu a declamat cu mult talent artistic, fabula „Cura lui” de Vasile Militaru.

Dl. Nicolae Furluganu a interpretat cântecul „Mă întorc la tine, București!” și „Roata morii”. Apoi, a citit fabula „Berbecul și oile” scrisă de d-na, care a fost aplaudată de asistență.

Au mai declamat d-nii Mihai Dodolei și Romeo Costea Pepino, foști artiști de teatru la București.

Serbarea a luat sfârșit la orele 23.30 — cu „Hora Unirii”.

În Nordul Franței, activează cu multa răbdare și frumos succes o „Asociație Franco-Română”, condusă de un comitet ales la 23.XI.1952.

Președinte, Ștefanescu A.; Vicepreședinte, Macarie, Gh.; Secretar, Popa Mircea; Casier, Daniluc, P.; Cenzori, Capetaru Elena și Droc Vasile.

Între membri de onoare figurează deputați francezi, Consilierul general al Departamentului de Nord, primarul din Lille, industriași, etc.

GERMANIA

Ziarul Hattinger Zeitung din Germania publică, la 18 Dec. 1952, un articol sub titlul: „Rezistența în Carpați n'a murit” și subliniază că locuitorii Carpaților s'au prezintat totdeauna cu hotărâre și detașare în fața dușmanului.

El continuă să fie și astăzi în fruntea rezistenței subterane.

Grada de fer notatează în atâtea rânduri pentru faptul că și radical împotriva renunțării de corupție inaugurată de perchea Carol-Wolf, a primit din acest mănșt apor și cel mai autentic și afirmă tot mai insistent că n'a murit.

München.—În zilele de 29 și 30 Noembrie 1952, a avut loc la München, un ciclu de conferințe de studii, organizate de „Institutul Sud-Est European” din München și de „Opera Culturală a Germanilor din Sud-Est”.

Conform ordinii de zi, a fost discutat între altele și studiul bolșevizării Europei de Sud-Est și în special acela al României. Referatul introductiv, foarte amănunțit și documentat a fost făcut de Dl. H. Harlt.

O altă temă a fost aceea a situației Bisericii, care a fost dezbătută pe baza referatelor Monșiorului Bührer, pentru Biserica Catolică; prof. Dr. H. Koch, pentru Biserica Ortodoxă și Dr. Maurer, pentru Biserica Evanghelică.

La această adunare au luat parte, în frunte cu Subsecretarul de Stat Dr. O. Schreiber, peste 60 de profesori și specialiști germani în problemele Sud-Estului. Au asistat deasemenea, lăudând parte la dezbateri, Dl. Grigore Manolescu, Sf. Sa Părintele Dr. Florian Müller și Dl. Ing. Virgil Velescu.

München.—Comitetul de Organizare pentru Sărbătorirea Poetului ADAM-MULLER GUTTENBRUNN, de sub conducerea lui Prof. Dr. Fritz Valjavec, cu ocazia împlinirii a 100 de ani dela nașterea poetului german ADAM-MULLER GUTTENBRUNN, originar din Banat, a organizat o festivitate, care a avut loc la München, în ziua de 28 Noembrie 1952.

Cuvântul festiv a fost rostit de către Președintele Parlamentului German, Dl. Dr. Hermann Ehlers.

Toți oratorii au subliniat bunele legături dintre poetul Adam-Müller Guttenbrunn și Români, cu care a luptat împreună, împotriva tendințelor de maghiarizare.

Românii au fost reprezentați prin Dl. Grigore Manolescu și Dr. Constantin Sassu, Președintele Asociației Românilor din Germania de Sud.

Coloniala română din München, a sărbătorit Unirea Transilvaniei cu Patria-Mună (1 Decembrie 1918), printr-un Te-Deum săvârșit de către Sf. Sa Părintele Dr. Flaviu Popan, în ziua de 7 Decembrie 1952.

În cuvântul festiv, rostit cu această ocazie, Părintele Popan a scos în evidență însemnătatea Unirii, pentru Transilvania.

Pomenind personalități din generațiile cari au participat la Actul Unirii, a specificat că parte dintre acestea, acum după trei decenii, se află întemnițați de către cutoptorii bolșevici, din cauza susținerii luptei într-o apărare credinței în Dumnezeu.

Asociația Românilor din Germania de Sud, a ținut obișnuita Adunare generală, în ziua de 7 Decembrie 1952.

Sedința Adunării a fost deschisă de către Dl. Dr. Constantin Sassu, Președintele Asociației, după care, conform ordinii de zi s'a dat citire raportului de activitate și gestuine pe anul administrativ 1951/52, precum și raportului Comisiei de cenzori. Ambele rapoarte au fost aprobate în unanimitate de către Adunarea Generală. Descărcarea Comitetului a fost deasemenea aprobată de către Adunarea Generală.

Desemnându-se biroul pentru alegerea noului Comitet și a Comisiei de cenzori, Adunarea Generală, prin unanimitate de voturi, alege pe următorii:

Președinte, Dr. Constantin Sassu; Vice-Președinte, Colonel Dumitru Alexandrescu; Secretar General, Av. Laurian Talmariu; Casier și Ador de bunuri, Miron Balasescu; Membri în Comitet: Prof. Josef Matejka, Av. Virgil Popa, Locot. Oreste Zotta, Dr. Med. Victor Apostolescu, Av. Gheorghe Gudi, Prof. George V. Cârsteanu și Inst. Gheorghe Brancea.

În comisia de cenzori sunt aleși: Președinte, Scarlat Prescoroiu; Membri, Petre Valda și Inst. Grigore Scorochiș; Supleant, Chircu Atanasie, Badescu Ion și Popp Petre.

Împlinindu-se trei ani dela asasinarea Lt. Col. Dan Tectorian, Majorului Dr. Eliade și a actorului Marcel V. Emilian, Sfântia Sa Părintele Flaviu Popan a oficiat la München, în ziua de 14 Decembrie 1952, un parastas pentru odihna sufletelor lor.

Serbarea Pomului de Crăciun la München.

Păstrând tradiția obiceiurilor sfinte ale sărbătoririi Nașterii Mântuitorului, obiceiuri interzise astăzi în România de către eutropiarii bolșevici, Asociația Românilor din Germania de Sud, a organizat și anul acesta, în ziua de 21 Decembrie 1952, obișnuita serbare a „Pomului de Crăciun”.

În cuvântul de deschidere al sărbării, Dl. Dr. Constantin Sassu, Președintele Asociației, după ce a scos în evidență însemnătatea acestei sărbări, mulțumeste donatorilor cari au contribuit cu darurile lor materiale la realizarea sărbării, și anume: „Asociației Caritas”, „Serviciului Ecumenic” și tuturor celorlalți compatrioți, cari prin darurile lor au adus o rază de bucurie copiilor români din pribegie.

Spre deosebire de ceilalți ani, anul acesta, copilul coloniei române au executat cea mai mare parte a programului artistic din cadrul sărbării „Pomului de Crăciun”.

Au recitat poezii patriotice și de Crăciun și au cântat diferite colinde, fetițele Badescu, A. Popescu și Florescu. A recitat deasemenea micul Aurel Popp.

Moș Crăciun a împărțit copiilor prezenți la serbare diferite cadouri, restului de copii din zona americană a Germaniei, trimițându-li-se darurile cuvenite, prin poștă.

Corul a executat colinde de Crăciun.

Sfântia Sa Părintele Vasile Mărgineanu, noul Preot al Misiunii Române Catolice, pentru refugiații români din Zona americană a Germaniei, a început oficierea Sfintei Liturghii, în fiecare Duminică, la München, începând de la 1 Ianuarie 1953.

Asociația Românilor din Germania de Sud, a organizat la München în ziua de 10 Ianuarie 1953, o serbare care a avut ca scop strângerea fondului necesar pentru restaurarea mormintelor soldaților eroi români, căzuți jertfa primului război mondial.

Mormintele, în număr de 6, se află în orașul Regensburg.

Cu concursul Companiei de Teatru de sub conducerea lui Prof. Josef Matejka, s'a prezentat piesa de teatru „O noapte furtunoasă” de I. L. Caragiale, care s'a jucat de o deplină reușită, artiștii români cari au interpretat rolurile, atrăgându-și în repetate rânduri, aplauzele spectatorilor, peste trei sute la număr.

Din donațiile de diferite obiecte făcute de către membrii coloniei române din München, și o compatrioților din restul zonei, s'a organizat o tombolă al cărei câștig, împreună cu alte realizări bănești rezultate din serbare, în total 400 DM, a fost vărsat fondului pentru restaurarea mormintelor

MADRID

In noaptea de 24 Decembrie 1952 s'a oficiat slujba Nasterii Domnului in Capela Căminului Misiunii Vaticanului de pe strada Al. Mircea. A participat aproape întreaga comunitate română.

In ziua de 25 Decembrie emisiunea română a postului de radio-difuziune spaniol a transmis pentru cei prigoniti din Tară colinde și cântece ocazionale.

Pentru 11 Ianuarie 1953 a fost convocată adunarea generală a comunității Românilor din Spania pentru alegerea unui nou comitet.

Dr. Gheorghe Demetrescu a făcut o dare de seamă despre activitatea anului trecut.

Dr. C. Popovici a citit raportul cenzorilor.

Adunarea Generală a aprobat gestiunea prezintă. Comisiunea interimară cea rezolvit noi cereri de înscriere în comunitate și-a condus alegerile a fost compusă din: președinte, Dr. Dan Ghelescu și membri, dñii Dr. Crișu Axente și Ovidiu Stănescu. Rezultatul votării a fost următorul: Președinte, Gheorghe Demetrescu; Vice-Președinti, Ciri Popovici și Nicolae Maritzia; Secretar General, Ilie Vlad Sturza; Casier, Dr. Ion Pleșeriu; Membri: prof. ing. I. Protopopescu, Dna. Zoe Sturza, Traian Popescu, Aurel Răuta, Gh. Uscătescu și Dr. Valeriu Turgat, Cenzori: Dan Ghelescu, Crișu Axente și N. Stăfănescu-Govora.

13 IANUARIE

In biserica din Majadahonda s'a oficiat un parastas pentru odihna sufletelor eroilor noștri I. I. Moța și V. Marin, de față fiind grupul legionarilor din Spania. Dr. Luis Beneyto și autoritățile locale. După terminarea slujbei religioase, toți cei prezenți s'au deplasat la cruce, unde s'a depus o coroană de lauri. A vorbit Dr. Puiu Traian și corul a intonat imnul Moța-Marin.

La 18 Ianuarie 1953 profesorii și elevii unui colegiu militar din Madrid, au participat la liturghia oficiată în biserica sătescă din Majadahonda, de unde s'au îndreptat cu toții la cruce, ca să depună o coroană pe locul jertfei.

Subdirectorul Colegiului, Dr. Figueroa, a făcut o lecție elevilor despre însemnătatea și valoarea martirilor români căzuți în apărarea Crucii. In numele Mișcării a mulțumit Dr. Puiu Traian, iar Dr. Turgat a vorbit în spaniolă despre trecutul Mișcării Legionare. Tineretul a cântat imnul spaniol și-o strofă din "Sfântă Tinerete Legionară". Au mai participat Ing. Sorici și Gr. Malcașian.

La 20 Ianuarie 1953, Monseniorul John C. Kirk a părăsit Madridul cu destinația Roma, unde funcționează ca director spiritual al tuturor Românilor catolici sau uniți din Europa Occidentală.

PALABRAS PRONUNCIADAS POR EL CAPITAN RUMANO OPRIS, EN SU DESPEDIDA AL TERCIO "DUQUE DE ALBA"

"Mi patria y la vuestra están unidas por lazos históricos de sangre, y así lo demostraron los legionarios ION MOTA y VASILE MARIN, cuando el 13 de enero de 1937, combatiendo bajo el guión de la VI Bandera, sucumbieron gloriosamente en Majadahonda, formando parte de esta heroica legión a la que hoy nosotros nos sentimos orgullosos de pertenecer.

Aquella fecha nunca la olvidaré el pueblo rumano y España tampoco la olvida."

"En nombre de mis compañeros, y del mío propio, me permito darles mis más afectuosos gracias a todos, por la opción, amistad y cariño que nos han demostrado."

"Antes de hacer punto final, quiero dedicar en mi despedida la admiración que en mi espíritu ha causado el conocimiento de este magnifico soldado que vosotros tenéis el honor y orgullo de mandar, como es el que forma en vuestras unidades; legionarios incomparables en la paz y en la guerra, que siempre están alegres y dispuestos a morir en la lucha, en defensa de su España y de su heroica legión.—Capitán del Ejército Rumano, NICOLAS OPRIS OPRIS."

BARCELONA

— In ziua de 30. Noembrie 1952 s'a oficiat un parastas în Barcelona, de către Părintele Gheorghe Gabor, pentru odihna sufletelor Căpitanului, Nicadorilor și Decemvirilor. Au luat parte legionarii și prietenii lor spanioli.

— In ziua de 26 Decembrie 1952, orele 13, s'a transmis prin postul de Radio Barcelona un program

24 IANUARIE 1859

Comemorarea Unirii

Principatelor Române.

Comunitatea Românilor din Madrid prin președintele ei, Dr. Gheorghe Demetrescu, a luat inițiativa sărbătoririi Actului Unirii pământului românesc sub un singur Domn și un singur steag.

In dimineața zilei de 24 Ianuarie s'a oficiat un Te-Deum în biserica Las Salesas de Sf. Sa Părintele Al. Mircea.

La 18h a avut loc o serbare comemorativă în sala festivă a Cereului cultural Medina oferit de secțiunea feminină a Falangei.

Festivitatea a fost deschisă cu un cuvânt ocazional al Directorului general al Radiodifuziunii spaniole, Exc. Sa domnul Jesús Suevos, care ne-a amintit despre unitatea de origină și destin a poporului spaniol și român, manifestându-și încrederea nesdruincată în victoria adevărului și ferma convingere în eliberarea României.

A urmat conferința domnului Dr. Axente Crișu, care a susținut pe larg și cu dovezi lupta Românilor din Principatele Moldova și Muntenia pentru a realiza Unirea, căreia i se opunea Rusia, Turcia și Austro-Ungaria.

Sprîjînul desinteresat al Franței și patriotismul clasei conducătoare au pus bazele Unirii celei mari, dela 1918.

La această comemorare, de dimineață și după masă, au participat: Contele Potocki, ministrul Poloniei, prof. Cieker, ministrul Slovaciei, Lubovicz, reprezentantul Jugoslaviei; domnii Draghicevici, padre Dr. Branco Marie, colonelul Pusici, reprezentanții Croației, scriitorul spaniol Gomez Tello, Dna și Dr. Consul General Luis Beneyto, Directorul General al Radiodifuziunii spaniole, Exc. Sa Dr. Jesús Suevos, Dna și Dr. inspector general inginer Luis Nieto, Dr. Nic. Dimitrescu, ministrul României, Dr. Gheorghe Demetrescu, președintele Comunității, majoritatea Românilor din Madrid și prietenii spanioli.

LIBERTATEA

IULIU MANIU

a implinit 80 de ani

Considerăm ca o datorie de inimă să însemnăm în acest loc aniversarea vârstei de 80 de ani, ce-a implinit-o Iuliu Maniu la 8 Ianuarie 1953.

Astăzi zace în temniță neagră, aruncat cu aceeași bestialitate, nedreptate și lipsă de scrupul ca pe vremuri Căpitanul.

Nu ne îndoim că din suferința lui va rezulta biruința ce se va lega într-un fel cu aceea care crește din moartea martirică a miilor de tineri, de ieri, de azi și de mâine.

Dumnezeu să-i ușureze încercarea dureroasă dela sfârșitul vieții sale.

STIRI DIN TARA SUBJUGATA

Ziarul "Glasul Transilvaniei" organ al partidului comunist cere într-un articol, ca toate fabricile, institutele, școlile, brigăzile, colhozurile, societățile, etc., care mai poartă numele "Ana Pauker" să-l radieze, pentru că este odios.

Tot mai dese sunt atacurile venite dela centru, și difuzate pe toate căile, împotriva melodiilor cântecelor populare românești, sub motiv că sunt melancolice și idilice, că premăresc din cale afară legătura cu glia strămoșească, ceea ce este considerat ca o reacțiune capitalistă. Un remediu împotriva acestei insuficiențe, indică gazetele și toate măsurile de propagandă, este introducerea melodiilor și dansurilor progresiste sovietice, căci ele sunt libere, deschise lumii întregi și iubitoare de "pace".

Toate vasele de pasageri de pe Dunăre cari ajungeau până la Viena sunt scoase din circulație și transformate în remorcere. 14 vase au suferit astfel de schimbări în ultimii doi ani.

"Astra-Vagoano" și "Steagul Roșu" București au lucrat anul trecut exclusiv pentru "export" în Uniunea Sovietică. Au fost preluate, pe măsură ce vagoanele erau terminate, experților ruși. Până acum se știe de 150 vagoane-cisterne și 100 vagoane pentru persoane și mărfuri.

Trupe sovietice noi sosite în Cislădie (Ardeal) au sechestrat în întregime 30 % din casele orașelului. Locuitorii au fost nevoiți să-și părăsească locuințele în 12 ore; luându-și strictul necesar cu ei.

In "Luptătorul băntăean" a apărut un articol în care sunt criticate foarte aspru neajunsurile cu casele muncitorilor dela Reșița, clădite în vremea comunismului, cari n'au lumină, canalizare, burhan, acoperis, etc., etc. Încă de-acum un an o comisie trebuia să constate răul, care nu dispare. "Ce folosesc toate întrecerile muncii noastre, dacă, nici în aparență nu se acordă atenția cuvenită prosperității noastre? Noi cerem cu toată hotărârea îndreptarea mizeriei".

In cei 4 ani din urmă sau deschis în regiunea Suceava 27 de școli elementare și o școală cu 10 clase de predare ucraineană.

Să mai spună cineva că Rușii nu urmăresc, să ne înghită.

La Universitățile din Cluj și Timișoara sunt 16 facultăți cu limbă de predare maghiară; plus "Vlașca și Teleormanul" dela Tr. Mures.

Sfântaia face aspre reproșuri responsabililor cu propagarea științei și culturii, constatată insuficiența în multe părți ale Țării.

România are 86 de aerodromuri gata la dispoziția aviației sovietice. Mai sunt încă nouă în construcție.

Se lucrează cu asiduitate la dublarea liniei București Timișoara, după lărgimea liniei ferate sovietice. Și se vor face legăturile direct din București cu linia sovietică. Se înțelege bine scopul.

In Oct. 1951, generalul maior Nicolae Fulga, comandantul forțelor aeriene din RPR s'a dus să inspecteze Tecuciul. La conferința anunțată au participat: col. Victor Dumitrescu, Locot. Coloneli Petru Agheici, Anatol Sikorski, Andrei Dan, 15 ofițeri piloți. După

PROCESUL DE LA PLOESTI

Sentința

în procesul intentat unor ingineri și funcționari din industria petrolului,

pronunțată la 12 Februarie 1952 de către tribunalul militar teritorial București deplasat la Ploesti, unde au avut loc dezbaterile ce-au durat 2 zile.

Au fost condamnați la temniță grea pe viață:

— Cristodolu Atanasie și Mătasaru Constantin, pentru crima de înaltă trădare,

— Popescu Cezar pentru complicitate la crima de înaltă trădare.

Acuzatul Cristodolu Atanasie a mai fost condamnat la 5 ani temniță grea pentru complot în scop de trădare și la temniță grea pe viață pentru crima de înaltă trădare.

Mătasaru Constantin a mai fost condamnat la 5 ani temniță grea pentru crima de complot în scop de trădare.

Acuzații vor executa pedeapsa cea mai grea.

Au fost condamnați la muncă silnică pe viață:

— Alexandrinii Alexandru și Petrisor Petru pentru complicitate la crima de înaltă trădare,

— Capsa Constantin pentru crima de înaltă trădare.

Au mai fost condamnați:

— Pleșoianu Romeo la 25 de ani muncă silnică pentru complicitate la crima de înaltă trădare și la 25 de ani muncă silnică pentru crima de înaltă trădare

— Paliuc Gheorghe la 20 de ani de muncă silnică pentru crima de înaltă trădare,

— Potescu Constantin la 25 de ani temniță grea pentru complicitate la crima de înaltă trădare și 25 de ani temniță grea pentru crima de înaltă trădare.

— Ciupagea Mihai la 25 de ani temniță grea pentru crima de înaltă trădare,

— Bente Aurel la 20 de ani muncă silnică pentru crima de înaltă trădare,

— Solacolu Ioan la 20 de ani de muncă silnică pentru crima de înaltă trădare.

— Tivi Heinz la 18 ani muncă silnică pentru crima de înaltă trădare, la 5 ani închisoare corecțională și 177,77 de lei amendă în folosul de stat al R. P. Române pentru delictul de nedeclarare și necedare de aur și deșe.

— Ligner Gheorghe la 15 ani muncă silnică pentru crima de înaltă trădare,

— Alexandrescu Eugen la 10 ani muncă silnică pentru crima de înaltă trădare,

— Costescu Grigore la 12 ani muncă silnică pentru crima de înaltă trădare.

REPRODUCEM

după manifestul adresat poporului român, redactat de N. Bălcescu la 1850, următoarele:

"Defăimătorii mișcării patriotice, Muscalii și ciocoi, aprigii dușmani ai Românilui, ne învinovățiseră ...ca o stavilă a fericirii poporului; și pe când ne aruncau în temniți, ne băgau în lanțuri, ne goneau după pământul părinților noștri, ei ziceau că o fac cu un scop de filantropie, ca să scape țara de lucrăturile prin care noi o duceam pe calea pieirei, și se cheazăuiau că ei și numai ei vor întemeia fericirea poporului".

conferința tehnică scurta a urmat declarația politică: Vom regăsi pe toți acei ce-au dezertat din țară și vom regula societățile cu ei, când vom deila pe străzile Parisului și Londrei.

Un "general" tot știe el ceva, sau ande pe la ușile superiorilor lui măcar, dar ceea ce este cert, este pre-

gătirea agresivă a sovieticilor.

După un comunicat al Ministerului Instrucției Publice, există în Sibiu 8 școli elementare pentru germani și 2 pentru maghiari, precum și-un institut pedagogic pentru pregătirea elementelor germane.

La Arad au sosit 80 de copii coreeni, cari au fost împrăștiati pe la familii.

Profesorii dela Facultatea de Drept din București, Moses Schreiber și Samuel Olstein, avansați la gradul de ofițeri ai miliției, au apărut la cursuri în uniformă.

La București s'a deschis un curs pentru specialiști radiotehnici cari sa se ocupe cu problema emisiunilor din Vest.

Lăgărele din R. P. R. progresează. Lângă București s'a mai înființat unul sub denumirea de "Bahova 3", în care au fost internați până acum 3000 de "veacuati", cari vor fi întrebuințați la canalul "Dâmbovița".

In cinstea păcii au răsarit în RPR 360 de brigăzi muncitorești "voluntare".

Unde-i pacea?

Regiunea dintre Sibiu și Cislău a fost declarată zonă închisă de organele armatei române. Sărma ghimpată, santinele și posturi mobile opresc orice intrare străină, pentru ca să nu se aște că acolo se pregătesc cele mai mari depozite de muniții în subterane enorme, cu uzină electrică proprie, încăperile fiind îmbrăcate cu pereți de beton de grosimea metrilor.

S'a mărit aerodromul din Craiova (80 km. depărtare de orașul Craiova). Avioanele de război dela linia lungă Brazilia au fost transportate la Craiova.

Flota comercială română complex la dispoziția Sovietelor face naveta între Odessa și Durazzo-Vlona, transportând pentru armata albaneză tot felul de mașini și arme, avioane și submarine descompuse.

500 de preoți ortodocsi au fost adunați într'un lagăr lângă Ploesti, pentru că nu s'au supus ortodoxiei progresiste a Moscovei.

In Dobrogea staționează în momentul de față cam 50.000 de soldați sovietici, stăpâni pe toată circulația drumurilor.

In ultimele săptămâni au fost arestați sau suspendați din serviciu mai mult de 100 ofițeri activi, între cari mulți din divizia "Horia, Cloșca și Crișan", educați dintru început în Rusia.

In "Viata sindicală" din București a apărut o dispoziție, că nu se mai permite întrebuințarea cutiilor de tînchea pentru conserve, decât acele destinate "exportului în Rusia". Pentru consumul intern se recomandă borcane destilă.

— Stroie Alexandru, Opreșan Nicolae, Moroiu Traian și Sava P. Ioan la câte 5 ani muncă silnică pentru crima de înaltă trădare prin necredință.

— Posta Dumitru la 4 ani temniță grea pentru crima de înaltă trădare.

— Iordanescu Stefan la 3 ani temniță grea pentru crima de înaltă trădare prin necredință.

— Gobjilă Anatol la 5 ani muncă silnică pentru complicitate la crima de înaltă trădare.

— Chiselevschi Ioan la 8 ani muncă silnică pentru complicitate la crima de înaltă trădare.

Toti acuzații au fost condamnați la 3 până la 10 ani degradare civică și confiscarea averii.

Correspondentul nostru din Buenos Aires desminte informația transmisă de domnia sa și publicată în numărul nostru 15-16, că d-l Vintilă Horia traduce "Destinul naționalismului".

RUGAMINTE CATRE CETITORI

Nu uitați că Libertatea trăiește din reflexul sufletesc al celui care dorește s'o primească și'n viitor.

Sunt însă unii—împrăștiati prin lagăre și pretutindeni, cari n'o pot plăti.

De aceea, ajutați-o pe măsura îndemnului inimii D-Voastră, acei cu posibilități materiale.

Avocatul Vasiliu-Cluj

a încetat din viață într'un spital din Oxford. Moartea compatriotului nostru se datorește unui accident nefericit.

Fie-i țărâna ușoară!